

# פרשיות יצחק

## הולדת יצחק - הבשורה והשם

השמות יצחק ויעקב, וגם יוסף (שנתפרש במקרא "יִסְכֵּף ה' לי בן אחר" [ל', כד]) שייכים לצורת שמות מיוחדת, הבנויה על צורת הפועל המתמשך. צורה זו משרתת במקרא גם את העתיד, כשאינן לו גבול מוגדר; גם את התיאור הסיפורי המתמשך, **שאינו מוגמר**, שמתרחש כאילו לנגד עינינו, אך בעבר ("ויהי בימי..."), וגם התמשכות ללא גבול **בעבר** ("אז ישיר משה"; "אז יקהל שלמה"), או בכל זמן שהוא ("אהיה אשר אהיה"). למשפחה זו שייכים גם שמות כמו: יצהר, יכין, ישוב, יפתח, יגאל; מחוץ לבני ישראל: ישקק, יעקן; ובצירוף שם תאופורי, או ביטוי נלווה, גם ישמעאל, יחלאל, ימואל, יחצאל, ירחמאל, יששכר (= ישא-שקר), יחזקיהו, יהויקים, יהויכין, יהויריב. בשינוי קל של ההגייה - בשינויים השכיחים בשמות - אפשר למנות גם שמות כמו: ימנה, ישוה, ישוי, ואף יהודה (= יודה / אוֹדָה את ה'), יהושע (= יושיע).

**יצחק** פירושו **ישמח**, שמחה גדולה, עד כדי פליאה והשתוממות, ואף עד כדי תמיהה. השם הזה נבחר במיוחד כדי לבטא את שמחת הנס המופלא, כמעט בלי ייאמן, שבעצם הולדתו של יצחק לשרה.

**יעקב** פירושו **ישמור** - כמו ששומרים על עקבות. השם מבטא כמובן את נפתולי מאבקו ושמירתו של יעקב בעקבי עֵשו אחיו, אבל רומז גם לשמירתו ולהשגחתו של יעקב על הצאן, ואולי גם להתנהגותו ולאורחות חייו כ"איש תם יושב אֵהלים" (כ"ה, כז). ברובד עמוק יותר מקופלת השמירה העקבית, שה', על ידי מלאכו, שומר על יעקב בכל צעדיו, כפי שיעקב מספר על עצמו ועל חייו במקומות רבים.

דווקא הרובד העמוק הזה מעורר שאלה גדולה: מדוע חסרים השמות האלה כינוי או שם תאופורי, המקובל כל כך גם בעולם העתיק בכללו? השאלה בולטת עוד יותר לנוכח השם **ישמעאל** ודומיו - מדוע לא יצחקאל, יעקבאל, יוספאל, כפי שמתבקש מתוכן השם - ישמח בו האלוהים, ישמור עליו האלוהים, יוסיף לו האלוהים... כמו שנמצא באמת גם במקרא, וגם, להבדיל, מחוץ למקרא? (הזרות החריגה של יצחק ויעקב תובלט אם נשווה להם, למשל, את קיצור השם ישמעאל - 'ישמע').

פרשיות יצחק ויעקב בספר בראשית, ונפתולי השמות וגיוון המשמעיים בשמות האלה, יש בהם כדי להוכיח שאין מדובר כאן בקיצור סתם, כנהוג במקרא במקורות רבים, אלא בצעד רב-משמעי: אל מול ישמעאל ניצב יצחק ולא 'יצחקאל', אל מול אליפז בן עֵשו ניצבים יעקב ובניו, ולא 'יעקבאל'. כך גם בשמות השבטים: ראובן, "כי ראה ה' בעיני" (כ"ט, לב; כלומר, ונתן לי בן), ובכל זאת לא 'יראיה', ולא 'אַלְרֵאִי' (ראה: ט"ז, יג-יד; ירמיהו ל"ז, יג-יד). כך גם בשמעון, "כי שמע ה' כי שנאה אני" (כ"ט, לג), ובכל זאת לא 'שמעיה', ולא 'אלישמע' (ראה מ"א י"ב, כב; שמ"ב ה', טז); ובדומה ביששכר, כי 'נתן אלהים שכרי' (ל', יח), ובכל זאת לא 'אלישכר' ולא 'ישכראל'; זבולון, ולא 'זבדיאל' כמתבקש מ'זבדני אלהים אֵתִי זבד טוב' (שם, כ), וכאן ברורה כשמש העדפת המובן האנושי על התאופורי בשם הקצר, שהרי השם זבולון קשור יותר לנימוק "הפעם יזבלני איש" (שם). כך בולט גם השם דן במקום 'דניאל', כמתבקש מ'דנני אלהים וגם שמע בק' לי' (שם, ו), וכן נפתלי לעומת "נפתולי אלהים נפתלתי עם אחֵי גם יכֵלתי" (שם, ח). גד ואשר ובנימין מוסברים בכתוב רק על רקע החוויה האנושית, ושם תאופורי נעדר גם בדרשה שבפסוק, ואילו יוסף מבליט פעמיים את ההשמטה המכוונת של הצורה התאופורית - "אסף אלהים את חרפתי" (שם, כג), ואע"פ כן לא 'אליאסף' או 'אליסף'.

(ראה: במדבר א', יד ודומיו, וכן שם ג', כד), וגם לא 'יוסיפיה' או 'יוספאל', למיצוי הבקשה או התפילה 'יוסף ה' לי בן אחר" (שם, כד). כאן מתברר הקו העקבי של קיצור השם התאופורי הנוהג במשפחת האבות המורחבת, והדגשת הפן האנושי בשם הקצר, דווקא אצל יעקב ובניו, כמאמץ מודע להיבדל ממשפחת תרח, נחור ולבן, ומהמשמעות האלילית של השמות התאופוריים הנוהגים בה. במשפחת האבות המורחבת אנו מוצאים את בתואל, את "קמואל אבי ארם" (כ"ב, כא), וכמובן גם את התרפים, ואת דברי לבן בפרדתו - "אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו אלהי אביהם" (ל"א, נג) - והפסוק מדגיש בנפרד: "וישבע יעקב [רק] בפחד אביו יצחק" (שם).

השם ישראל הוא חריג בתמונה זו, ואף סיפור היווצרותו, במאבק עם האיש הפלאי, הוא חריג. אולם חריג זה איננו משנה את הקו הכללי של היבדלות מכל התאופוריה הנהוגה במשפחה המורחבת ושל התרחקות מודעת ומפורשת מן השמות הנהוגים הללו, כי הוא בא כבר אחרי מתיחת הקו הברור בין משפחת תרח הרחבה לבין משפחת האבות המצומצמת, הקוראת בשם ה'. רק אחרי ההבדלה אפשר לחזור אל החיבור הזה במשמעות דתית חדשה ונקייה מכל הנופך התאופורי האלילי. שמות השבטים, רובם ככולם, עדיין משקפים מגמה של **היבדלות**, ורק בין יוצאי מצרים חוזרים ומופיעים השמות אליצור ושדיאור.

השם יעקב מבטא קודם כול, כפי שאמרנו, את שמירתו שלו בעקבי אחיו, וגם את שמירת האלוהים עליו בדרכים שונות. אברם ואברהם נקיים מלכתחילה מן ההקשר התאופורי, והם שמות משפחתיים. יצחק מופיע, קודם כול, במובן של שמחת הפליאה וההשתוממות של אברהם ושרה, ורק ברמז במובן שמחתו של האלוהים בבן היורש שנולד לאברהם ולשרה, כקיום ההבטחה וכהקמת הברית. גם 'יצחק' וגם 'יעקב' מוסברים בדרך אנושית, לפי מובנם הראשוני והעיקרי. יש כאן התנערות מפורשת מ'יצחקאל' ו'יעקבאל'. אמנם, גם המובן התאופורי נשאר מרומז ברובד העמוק: ביצחק - בדיבור לאברהם על אודותיו, בברית המילה, בהקשר של הקמת הברית אתו ("ז, יט); ביעקב - בפסוקים שעיקרם הוא שמירת האל עליו. אבל השם ישמעאל נוהג כמקובל במשפחת תרח הרחבה: "כי שמע ה' אל עֵבֶר" (ט"ז, יא), ובניגוד אליו שמעון (ולא 'שמעיה', 'ישמעאל' או 'אלישמע') - "כי שמע ה' כי שנואה אֵנִי ויתן לי גם את זה" (כ"ט, לג).

הדרשות הקדומות ביותר הן דרשות השמות, שמות אנשים ושמות מקומות. דרשות השמות שבתורה נוטות תדיר להדגיש פנים נוספות ושונות בשמות הנקראים, ומאחר שכל שם עשוי לקפל בתוכו דרשה שלמה, ולפעמים גם דרשות אחדות, נמצא שהכתובים מקצרים בדרך כלל, ומסתפקים, לעתים קרובות, ברמזים.

קל לראות שהשם קדם לביאורו, כמו ראובן והדרשה "כי ראה ה' בעניי" (כ"ט, לב). לעתים נדרש השם האחד בזמנים שונים ופעמים אחדות, כמו שדרש עֵשׂו את שם אחיו: "הֲכִי קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמים את בכרתי לקח והנה עתה לקח ברכתי" (כ"ז, לו) - הרי אלו פעמיים **בנוסף** לעקב אחיו אשר אחז בלידתו. ברור, אם כן, שלא תמיד קודמת הדרשה (= המשמעות) לשם; לעתים קודם השם לדרשה. ברור למשל, שאין שום צורך לקרוא בשם כמו 'באר שבע' פעמיים ויותר, אלא כמדרש שמות ועל שם המאורע. כך הדבר גם בשם בית אל ובשמות אחרים.

כך, למשל, בנוגע לשם 'בבל'. אילו נבע השם 'בבל' מ'בלל ה' שפת כל הארץ" (י"א, ט), היה נקרא שמה 'בלל'! בעל כורחנו השם קדם לדרשה, וחבויה כאן דרשה נבואית שלמה מסוג "כי הגלגל גל' ה' יגלה ובית אל יהיה לאון" (עמוס ה', ה). בבל היא 'בב-אל', כלומר שער האל. שם זה מבטא את יומרת בוני המגדל בחטא דור הפלגה: "הבה נבנה לנו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה לנו שם פן נפוץ על פני כל הארץ" (י"א, ד). אבל כל זה יהפוך

ל'בבל' מלשון בלילה על ידי בלילת השפה, עד שיפוצו על פני כל הארץ, בניגוד קוטבי לציפיותיהם. לפיכך, יש לתת את הדעת בכל מקום לפשוטו של השם, וגם למדרשו המפורש או הרמוז בפסוקים. לעתים, פסוקו של מקרא כבר מקפל בתוכו גם פשוט וגם מדרש שמות מקיף.

לשם 'יצחק' יש שני הקשרים שונים שהם ארבעה, ובהם מתבארות משמעויות שונות בשם המיוחד הזה:

א. 1. הצחוק והתמיהה של אברהם כשהוא מתבשר על הבן שיוולד לו משרה, בשעת ברית המילה, הברית שהקים אלוהים לו ולזרעו.

2. הצחוק והתמיהה של שרה, בשעת הבשורה מאת ה' לאברהם ולשרה.

ב. 1. קריאת השם יצחק בידי אברהם, עם המילה של יצחק.

2. צחוק שרה עם הלידה, ופירוש השם יצחק על רקע זה.

ברור שהשם 'יצחק' קשור, בעת הבשורה על לידתו, לפליאה ולתמיהה על הנס הזה, שקשה להעלותו על הדעת; וכאן אפשר לפרשו: יתפלא, ישתומם, יתמה; ואפילו: ישמח, יגחך או יחייך. המפרשים ניסו להבחין בין האפשרויות השונות, בעיקר כדי לפתור את השאלה המעיקה - מדוע הגיב ה' בחומרה על צחוקה של שרה, אבל באיפוק ובהבנה כלפי צחוקו של אברהם, על אף הדמיון המובהק הנראה ביניהם.

לעומת זאת ברור שהשם 'יצחק' בעת הלידה והמילה, מבטא את מובנו הפשוט - השמחה הגדולה עד כדי השתוממות ופליאה - ואין בו שום משמע של חוסר אָמוּן. ראוי לציון כי גם בבשורה וגם בלידה מופיע השם ומשמעו גם אצל אברהם וגם אצל שרה, ובסדר הזה. בבשורה כתגובה ספונטנית, רגשית ובלתי מבוקרת, אשר דווקא דבר ה' הופך אותה לשם רב-משמעות לעתיד, וזאת תוך כדי תגובת הבנה וחיזוק כלפי אברהם ותגובת ביקורת חריפה כלפי שרה. ואילו בלידה נזכרת תחילה קריאת השם יצחק בידי אברהם, בסמוך למילת יצחק, בהתאמה גמורה לציווי לאברהם בעת כריתת ברית המילה עצמה. בברית המילה נקרא מחדש שמו (אברם - אברהם), ושם אשתו (שרי - שרה), וגם שם הבן שעתיד להיוולד להם - יצחק, לזכר שמחת הפליאה והתמיהה על הנס שמעבר לכל היגיון. בצדק יש לומר, שהסיכום "כאשר צוה א'תו אלהים" (כ"א, ד) אינו מוסב רק על מילת יצחק עצמה, אלא גם על קריאת השם שנתבשר ושנצטווה עליו. לעומת זה, שרה משמיעה את שיר השמחה, הפליאה וההשתוממות בצורה הטבעית והפשוטה ביותר, בלי קשר לברית המילה, וכנראה בעת לידת יצחק או סמוך מאוד אחריה:

ותאמר שרה צח'ק עשה לי אלהים כל הש'מע יצחק לי. ותאמר מי מלל לאברהם היניקה בנים שרה כי ילדתי בן לזקניו (כ"א, ו-ז).

מקריאת השמות של בני יעקב אנו למדים כי כולם, פרט ללוי, נקראו בידי האימהות, ובנימין נקרא - בניגוד לכך - בידי שניהם, אך השם של יעקב גבר. כך גם בסופה של מגילת רות, ועוד. מכאן, שהאימהות היו קוראות שם בלידה. לפיכך, שרה הקדימה את אברהם בקריאת השם, כביטוי לשמחה הטבעית ולפליאה הנסית גם יחד. שמחת יצחק זו מתקנת ומכפרת על הצחוק שצחקה שרה מתוך חוסר אמוּן, שבגללו ספגה ביקורת לא קלה מאת ה'. ואילו קריאת השם יצחק בידי אברהם עם קיום מצוות המילה, מתקנת ומכפרת על חוסר האמוּן שלו, שהסתפק בישמעאל, בשעה שנצטווה על המילה (י"ז, יח).

מעתי נבוא אל פירוש פסוקי לידת יצחק וקריאת שמו על סדרם:

ויקרא אברהם את שם בנו  
הנולד לו [שכבר נולד לו, לפני שבוע]  
אשר ילדה לו שרה [וכבר קראה לו בשם]  
יצחק.

וימל אברהם את יצחק בנו  
בן שמֹנת ימים  
כאשר צוה אֱתוֹ אֱלֹהִים.

ואברהם בן מאת שנה  
בהוֹלֵד לו  
את יצחק בנו. [ולפיכך, ראוי הבן לשם  
המביע השתוממות ופליאה]  
ותאמר שרה [כבר בסמוך ללידה]  
צחֹק עשה לי אלהים  
כל השֹׁמֵעַ יצחק לי.  
ותאמר  
מי מִלֵּל לאברהם  
היניקה בנים שרה  
כי ילדתי בן לזקניו  
(כ"א, ג-ז).

כפילות הביטויים המוזרה בפסוק ג ("הנולד לו - אשר ילדה לו שרה") הנראית מיותרת ומפריעה (די היה לומר "ויקרא אברהם את שם בנו... יצחק"), מוסברת יפה על ידי הקריאה הכפולה, שלו ושלה, שכל אחת מהן יש לה פרשה מתאימה של בשורה - בברית המילה רק לאברהם, ובהכנסת האורחים לשניהם, אך במיוחד לשרה ("אֵיה שרה אשתך... הנה באֵהל" [י"ח, ט]). כל אחד מהם גם מימש את קריאת השמחה והפליאה בקריאת השם יצחק. לאמתו של דבר, **קדמה שרה לאברהם בקריאת השם**, מפני שזו קשורה ללידה, והלידה היא תחומה של האם בלבד. אבל התורה רצתה להקדים את ברית המילה שנצטווה עליה אברהם, ובה נתבשר על יצחק בראשונה, ולכן נוצר קושי. אברהם קורא לו בשם, שכבר קראה לו שרה בסמוך ללידה, אלא שמצוות הברית חשובה יותר. לפיכך בא הניסוח המפותל והכפול לומר, שאמנם כבר נולד בְּנוֹ, וכבר קראה לו שרה, על פי השיר שיתפרש בכתוב להלן, בשם יצחק; ואולם חשיבות המצווה של ברית המילה מחייבת להקדים ולומר שאברהם קרא, בקשר עם מצוות הברית, לבנו אשר נולד לו כבר - ואשר כבר קראה לו שרה בשמו - יצחק. כך מחברת התורה (שלא על פי הסדר) את שתי הקריאות לקריאה אחת שלמה, קריאת השמחה והפליאה על הנס, בעצם הולדתו של יצחק, מפי אברהם ושרה גם יחד.

## המהפך באורחות החיים

מה מוזרה לכאורה, ומה חשובה באמת, השאלה שבה עוסקים גדולי פרשנינו, ראב"ע ורמב"ן, בעניין רמת החיים בביתו של יצחק אבינו (כ"ה, לד). כך אומר רמב"ן שם:

ורבי אברהם משתבש בכאן מאוד, שאמר כי בזה הבכורה בעבור שראה שאין ממון לאביו. ורבים יתמהו כי עזב לו אברהם ממון רב, וכאילו לא ראו בימיהם עשיר גדול בנעוריו בא לידי עוני בזקוניו. והעד - שהיה יצחק אוהב את עשו בעבור צידו, ואילו היה לחם רב בבית אביו והוא נכבד בעיניו לא מכר את בכורתו בעבור נזיד. ואם היה אביו בכל יום אוכל מטעמים, מה טעם יאמר אליו 'והביאה לי ציד' (כ"ז, ד)? ולמה לא היו ליעקב בגדים חמודות? ולא נתנה לו אמו כסף וזהב לדרך, שאמר 'ונתן לי לחם לאכיל ובגד ללב' (כ"ח, כ); למה לא שלחה לו הון, והיא אוהבת אותו, כי הוצרך לשמור הצאן?

והפסוק שאמר 'ויגדל האיש' (כ"ו, יג) - קודם זקנתו. ועוורי לב יחשבו כי העושר מעלה גדולה לצדיקים, והנה אליהו יוכיח. ועוד ישאלו למה חסר השם ממון ליצחק. אולי יודיעונו למה חסר מאור עיניו? ואל ידחוונו בקנה של דרש, כי יש לו סוד, ואין לנו לחפש כי עמקו מחשבות השם ואין כוח באדם להבינם. כל אלו דבריו.

ואני תמה מי עיוור עיני שכלו בזה, כי הנה אברהם הניח לו הון רב, ואבד העושר ההוא מיד קודם העניין הזה, ומפני זה בזה את הבכורה... ואחרי כן חזר והעשיר בארץ פלשתים עד כי גדל מאד ויקנאו בו שרי פלשתים, ואחרי כן חזר לעונו והתאוה לציד בנו והמטעמים, ואין אלו רק דברי שחוק. ועוד כי הכתוב אמר: 'ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו' (כ"ה, יא), והברכה תוספת בעושר ובנכסים וכבוד, ואיה ברכתו שאיבד הון אביו והעני? ואחרי כן: 'ואהיה עמך ואברכך' (כ"ו, ג), העשיר והעני אחרי כן? ואם יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים בענין העושר אין זה באותם שנתברכו מפני הקב"ה, כי 'ברכת ה' היא תעשיר ואל יוסיף עצב עמה' (משלי י', כב).

אבל היו האבות כולם כמלכים, ומלכי גוים באים לפניהם וכורתים עמהם ברית, וכתוב: 'וישבעו איש לאחיו' (כ"ו, לא). ואם היה יצחק רע המזל מאבד נכסי אביו, איכה אמרו 'ראו ראינו כי היה ה' עמך' (כ"ו, כח), וכבר היה בעוכריו! אבל ביזוי הבכורה לעשו לאכזריות לבו... והציד אשר היה בפיו - כן יעשו השרים והמלכים, בוחרים בציד מכל מאכל, וכל העמים יובילו מהם שי למורא, והיה עשו מחניף את אביו להביא כל צידו אל פיו לאכול ממנו כרצונו תמיד, ואהבת האב לבנו הבכור קלה להביא. ומה שאמר לברך אותו אחר עשות לו המטעמים, איננו שכר האכילה ושוחד בהם, אבל רצה ליהנות ממנו שתהיה נפשו קשורה בנפשו בעת ההבאה, ויברך אותו בחפץ מלא ורצון שלם, או שהיה יודע בנפשו כי אחר האכילה הייתה מתענגת ושמחה [נפשו] ויחול עליה רוח הקודש, כעניין 'ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה' (מל"ב ג', טו).

ולא נתנו [הון] ביד יעקב כי בורח היה, ולא בידיעת אחיו יצא מן הארץ לבדו, ואילו נתנו לו הון ועבדים וגמלים היו מוסיפים בו קנאה לארוב לו ולהרגו. ורבותינו אמרו שגזלוהו ממנו. ומי אמר לו שלא היו ליעקב בגדים חמודות שש ומשי ורקמה? אבל הכתוב אמר כי עשו בלכתו השדה לצוד היה מחליפם בבגדי הציד, ומפני שיצחק ממשש תמיד בבנו ובבגדיו הלבשה אותם את יעקב פן יכירנו בהם. והלא אתה רואה שעשה כן 'וירח את ריח בגדיו' (כ"ז, כז), כי היה משים אותם בתוך נרד וכרום, כעניין שכתוב 'מ'ר ואהלות קציעות כל בגד תיך' (תהילים מ"ה, ט). והיו הבשמים צומחים בארץ ישראל, ועל כן אמר 'כריח שדה' (כ"ז, כז), כי בעבור היותו איש השדה הריחו בגדיו מהם, או ריח ציצי האילנות, כמו שאמרו רבותינו כריח השדה של תפוחים.

והשאלה על מאור עיניו שאלת עוורי לב, כי אם הייתה סיבה מאת השם הנה היא כדי שיברך את יעקב, והוא סיפור הכתוב 'ותכהין עיניו מראת ויקרא את עשו' (כ"ז, א). ועל דרך הפשט איננו רק עניין הזקנה, וטעמו 'ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו' (שם) בזקנתו, קרא את עשו. והנה ביעקב 'ועיני ישראל כבדו מז'קן לא יוכל לראות' (מ"ח, י), וכתוב באחיה השילוני 'כי קמו עיניו מש'בו' (מל"א י"ד, ד), ויספר במשה רבנו פלא 'לא כהתה עינו' (דברים ל"ד, ז).

מי שאינו מכיר דרכם של פרשנינו עשוי אמנם לתמוה על עצם הוויכוח, על חשיבותו, ובפרט על הטונים הגבוהים והחרפים הנשמעים בעקביו. שתי השקפות החיים הבאות לידי ביטוי בוויכוח הזה יתפרשו בוודאי להיסטוריונים על רקע איכות החיים בספרד בימי 'תור הזהב' ואחריו, ובפרט על רקע חייהם האישיים של ראב"ע ושל רמב"ן. אין להתעלם לגמרי מקו השפעה זה, ועם זה חשיבותו בעיני שולית, אף כי בוודאי מעניינת. חשובה יותר השאלה העקרונית להבנת ספר בראשית, שעוררו גדולי הפרשנות בוויכוח זה: ממה התפרנס יצחק אביו ומה הייתה רמת החיים בביתו? האם היה זה בית עשיר כבית אברהם (ויעקב?) או בית עני? שאלה זו חשובה מאוד מפני חריגותו הכללית של יצחק בין האבות. להלן ראשי פרקים לתופעה זו:

- סיפורו של יצחק מועט ומצומצם בהיקפו, והפסיביות בולטת בו בכל מקום.
- יצחק נראה תחילה כטפל לאברהם (ולשרה) עד כדי עקדתו כֶּשֶׁה. שרה מרחיקה ממנו את ישמעאל בהסכמת אלוהים, והוא עצמו צועד "יחדו" עם אברהם לעקדתו.
- כולם טורחים בנישואיו של יצחק מלבדו: אברהם דואג ומתכנן, משביע ושולח; העבד טורח ועושה נפלאות בדרך קשה וארוכה; רבקה שואבת בכל כוחותיה, לא רק לעבד כי אם גם לעשרה גמלים צמאים שעברו את המדבר הסורי; לבן ובתואל מידיינים עם העבד, וכולם הולכים בשיירה החוזרת. רק יצחק לבדו מקבל מן המוכן את אשתו המיועדת, בארץ הנגב, בשדה, בשיחת ערביים. די להשוות תיאור זה לתיאור נישואיו של יעקב בחרן, בעבודתו המופרזת, כשהוא בונה את ביתו לבדו, בעמל מפרך ובגלות - כדי לחוש בהבדל הגדול.
- פרק אחד בלבד (כ"ו) מוקדש ליצחק כשהוא לעצמו. כל פעילותו בו ממשיכה לכאורה את חפירת הבארות של אברהם, ואת החיכוך עם אבימלך ועם פלשתים על רקע הבארות ועל רקע נטילת הנשים למלך. גם הבטחות ה' לאברהם חוזרות ונאמרות ליצחק בזכות אביו: "בעבור אברהם עבדי" (כ"ו, כד), "עקב אשר שמע אברהם בק' לי וישמ'ר משמרתי מצו'תי וְתוֹרַתִי" (כ"ו, ה).
- רבקה הולכת לדרוש את ה' על דבר הבנים המתרוצצים, וְלֹה נאמרת התשובה. יצחק איננו שותף, ולאור ההמשך קרוב לוודאי שגם איננו יודע על דבר ה' לרבקה.
- הפרק הבא (כ"ז), מיד אחרי סקירת פעולות יצחק בארץ גרר, כבר מתאר כיצד רבקה אשתו ושני בניו נאבקים על ברכתו, כשעיניו כהות מכדי לשפוט ולפעול. יעקב זכה בברכתו בניגוד לדעתו, בהכרעת ההשגחה, ובאמצעות רבקה.
- רבקה יזמה את בריחת ההצלה של יעקב לחרן, ויצחק ענה אמן.
- ולבסוף - מרגע שיצא יעקב מבאר שבע, פנה זיווה, פנה הדרה. על אף הצדיק שנשאר בבאר שבע, אין אנו שומעים על יצחק דבר וחצי דבר, עד שובו של יעקב "אל יצחק אביו ממרא קרית הארבע הַוא חברון אשר גר שם אברהם ויצחק" (ל"ה, כז). זאת, מבלי להסביר לנו אפילו מתי ומדוע חזר יצחק מבאר שבע לחברון. בסמוך לאותו פסוק נזכרים מותו של יצחק וקבורתו בידי בניו.
- אם יימצא לנו פתח לקשור את אורח החיים ואת רמת החיים במשפחת האבות עם הופעתו המיוחדת והחריגה של יצחק, אולי יימצא לנו גם מפתח להבנה מחודשת של פרשיות יצחק בספר בראשית, ומעבר לכך.
- משלח ידם של האבות היה, לכאורה, המרעה: "ר'עה צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו" (מ"ז, ג). עיון נמרץ יותר, דווקא בפרשה זו, עשוי להוליד מסקנה שונה: יוסף ואחיו מתכננים בקפדנות את דבריהם בפני פרעה, כדי שִׁירָאוּ כאנשים פשוטים מאוד, רועי צאן (שהם תועבת מצרים - מ"ו, לד), חסרי השכלה, חסרי ידיעות או מיומנות כלשהי. הם משקיעים מאמץ גדול בהצגת 'הפרופיל הנמוך', בתקווה שדבריהם ישכנעו את פרעה. חששם ברור מתוך דברי פרעה ומתוך דבריהם - שמא ירצה פרעה לגייסם לשירותו בתפקידים שונים, ויפזר את המשפחה בכל ארץ מצרים. מטרתם אחת: לשבת בִּיחַד בארץ גושן, ולשמור על אחדות המשפחה! דברי פרעה מסכמים בבירור מצב זה:

ויאמר פרעה אל יוסף לאמר אביך ואחייך באו אליך. ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחייך **ישבו בארץ ג'שן ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושמתם שרי מקנה על אשר לי**

(מ"ז, ה-ו).

המילים הנכספות שלהן ציפו בני יעקב - "ישבו בארץ ג'שן" - נשמעות מפי פרעה כווייתור ברור על התקווה לנצל את כישוריהם, ועל השאיפה להפרידם, אולי כדי למנוע את עצמתם היתרה כשבט מגובש. רצונו של פרעה ברור מתוך סיום דבריו - לעשותם שרי חיל, בכל מקום שהם. אילו הצגתם כרועי צאן פשוטים הייתה האמת לאמתה, לא היה צורך לתכנן זאת בקפידה רבה כל כך. ברור, שהאבות עסקו גם בעדרי צאן ובמרעה, אבל יש לבדוק אם היה זה משלח ידם העיקרי או הבלעדי - האם רעו בעצמם את צאנם כיעקב בבית לבן, או שמא היו להם רועים בשירותם - בנים, 'אחים', רועים ועבדים? (ראה: י"ג, ז-ח. והשווה: ל"א, מו; ל"ב, טז-יט, ולעומת זאת: ל"ז, ב, יב-יז).

אם לא המרעה היה עיקר עיסוקם, ואם היו להם רועים בשירותם, במה עוד עסקו האבות למחייתם?

פסוקים רבים מרמזים על כך שהאבות עסקו במסחר:

- "ויקח תרח את אברם בנו ואת לוט בן הרן בן בנו ואת שרי כלתו אשת אברם בנו ויצאו אתם מאור כשדים **ללכת ארצה כנען** ויב' או עד חרן וישבו שם" (י"א, לא).
- תרח הוא שהחל בהליכת המשפחה לארץ כנען, אלא שנעצר בחרן והתיישב, ואברהם יצא משם להמשך הדרך. ארץ כנען היא צומת דרכי המסחר הגדולות בין מסופוטמיה ומצרים.
- "ויקח אברם את שרי אתו ואת לוט בן אחיו **ואת כל רכושם אשר רכשו ואת הנפש אשר עשו בחרן** ויצאו ללכת ארצה כנען ויב' או ארצה כנען" (י"ב, ה).
- "ואברם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב. וילך למסעיו מנגב ועד בית אל" (י"ג, ב-ג).
- "וגם ללוט... היה צאן ובקר וא' הלים. ולא נשא א'תם הארץ לשבת יחדו **כי היה רכושם רב ולא יכלו לשבת יחדו**. ויהי ריב בין ר'עי מקנה אברם ובין ר'עי מקנה לוט..." (שם, ה-ז).
- "וישמע אברהם כי נשבה אחיו וירק את **חניכיו ילידי ביתו שמ'נה עשר ושלוש מאות** וירד'ף עד דן" (י"ד, יד). מדובר אפוא בשבט די גדול, חזק ועשיר, שהיו בו אלפי נפשות, הם אנשי בית אברהם.
- "ויאמר מלך סד'ם אל אברם תן לי הנפש **והרכש קח לך**. ויאמר אברם... אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח מכל אשר לך ולא תאמר אני **העשרתי את אברם**" (שם, כא-כג).
- "ויקח אברהם את ישמעאל בנו **ואת כל ילידי ביתו** ואת כל מקנת כספו **כל זכר באנשי בית אברהם** וימל את בשר ערלתם" (י"ז, כג).

"ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר אל בני חת לאמר. **גר ותושב אנכי עמכם תנו לי אחזת קבר עמכם ואקברה מתי מלפני**" (כ"ג, ג-ד).

"ויען עפרון את אברהם לאמר לו. **אדני שמעני ארץ ארבע מאות שקל כסף ביני ובינך מה הוא ואת מתך קבר**. וישמע אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון את הכסף אשר דבר באזני בני חת **ארבע מאות שקל כסף עבר לסחר**" (שם, יד-טז).

ויקח העבד **עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך וכל טוב אדניו בידו**" (כ"ד, י); "ויוצא העבד **כלי כסף וכלי זהב ובגדים** ויתן לרבקה **ומגדנת נתן לאחיה ולאמה**" (שם, נג).

"ויסוף אברהם ויקח אשה ושמה **קטורה**. ותלד לו את זמרן ואת יקשן ואת **מדן** ואת **מדין**... ויתן אברהם את **כל אשר לו ליצחק**. ולבני הפילגשים אשר לאברהם **נתן אברהם מתנות** וישלחם מעל יצחק בנו בעודנו **חי קדמה אל ארץ קדם**" (כ"ה, א-ז. מדובר בעבר הירדן - מגלעד ועד דמשק, ארץ פורייה, ששיירות סוחרים רבות עוברות בה).

"וישכנו [בני ישמעאל] **מחילה עד שור אשר על פני מצרים באכה אשורה**..." (שם, יח - יז דרך השיירות החשובה של עבר הירדן, מסיני והנגב ועד דמשק ואשור).

"...ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו. עזים מאתים ותישים עשרים רחלים מאתים ואילים עשרים. **גמלים מיניקות ובניהם של שים** פרות ארבעים ופרים עשרה אתנת עשרים ועיקם עשרה. ויתן ביד עבדיו עדר עדר לבדו..." (ל"ב, יד-טז).

"ואתנו תשבו [בני יעקב עם שכם] והארץ תהיה לפניכם שבו **וסחרוה והאחזו בה**" (ל"ד, י); "...וישב בארץ **ויסחרו אתה והארץ הנה רחבת ידים לפניהם**... מקנהם וקנינם וכל בהמתם הלוא לנו הם אך נאותה להם וישבו אתנו" (שם, כא-כג).

"וישב לאכל לחם וישאו עיניהם ויראו והנה ארחת **ישמעאליים באה מגלעד** וגמליהם **נשאים נכ את וצרי ול ט הולכים להוריד מצרימה**" (ל"ז, כה); "ויעברו **אנשים מדינים סחרים** וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור וימכרו את יוסף **לישמעאליים בעשרים כסף**" (שם, כח); "**והמדנים מכרו אתו אל מצרים**..." (שם, לו).

"והביאו את אחיכם הקטן אלי ואדעה כי לא מרגלים אתם כי כנים אתם את אחיכם אתן לכם ואת הארץ **תסחרו**" (מ"ב, לד); "ויאמר אלהם ישראל אביהם אם כן אפוא זאת עשו **קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה מעט צרי ומעט דבש נכ את ול ט בטנים ושקדים**. וכסף משנה קחו בידכם..." (מ"ג, יא-יב).

מכל הפסוקים המובאים עולה תמונה ברורה למדי: משפחות תרח, אברהם, נחור ולוט וצאצאיהם, בני קטורה ובני ישמעאל - ואף משפחת יעקב, משעה שהשתחרר מלבן כאיש עצמאי ועשיר - היו משפחות סוחרים עשירות. מחד, היו להן עדרים גדולים (הבנים הצעירים או רועים מיוחדים היו מופקדים עליהם בדרך כלל), ומאידך, בשיירות ובהן גמלים, מוליכים היו סחורות יקרות, תבלין ובשמים, מאשור, מארצות קדם ומן הגלעד בואכה מצרימה. אפילו בשנים קשות של בצורת היו סחורות יקרות כאלה מצויות בבית יעקב, כשלא היה לחם לאכול, אך היה כסף לקנות.

יהודה שגזז צאנו בעצמו עם רעהו, כאשר ירד מאת אָחיו (ל"ח, א), יעקב שרעה בעצמו את צאן לבן עשרים שנה (ל"א, לח-מא), ויצחק שעבד בעצמו את האדמה, זרע וחפר בארות ועשה חיל - הם החריגים בספר בראשית, ביחס לאורח החיים הקבוע של משפחות תרח ואברהם. לאחר שגרם את השבר הגדול של מכירת יוסף ואבל אביו, ירד יהודה מאת אָחיו ופתח באורח חיים עצמאי, לפחות לתקופה מסוימת. יעקב עבד בשדה שנים רבות בעצמו מפני שברח על נפשו מפני עשו אחיו, והפך בעל כורחו לִבְן חסות, תוך שלבן מנצל את מצבו הקשה. גם נישואיו של יעקב היו של בן חסות (ראה: ל"א, לו-מג).

אברהם סימן את הכיוון: ארץ גרר וחפירת בארות; אבל רק יצחק מימש אותו הלכה למעשה. יצחק החריג בין החריגים, פרש ממסחר השיירות ומאורח חיי האבות, והשאיר אותם לישמעאלים ולבני קטורה, צאצאי בית אברהם שמסביב. זאת מפני דבר ה' המפורש אליו:

אל תרד מצרימה שְׁכֵן בארץ אשר אִמְר אליך. **גור בארץ הזאת** [גרר!] ואהיה עמך ואברכך (כ"ו, ב-ג).

זהו המהפך האידאולוגי היחיד באורח החיים של משפחת האבות והניסיון היחיד לשנות כליל את אורח החיים. יצחק התיישב בארץ גרר, והפך לחקלאי, איש שדה, כדי לקיים את מצוות ה' לאברהם, ואישית אליו - להתיישב בארץ, בישיבת קבע חקלאית.

צדקו אם כן, דברי ראב"ע, אף כי לא כפי שנתכוון. לא ביש מזל כאן אלא **שינוי כל אורחות החיים**. כל טענותיו של רמב"ן אין להן הכרח, ואף רמב"ן עשוי להודות בכך. אין פה שום קללה או בטלנות של מאבד נכסי אביו כלא יוצלח, אלא ברכת ה' בדרך חדשה ושונה. ראב"ע לא הסביר מדוע העני יצחק, ולכן תקף רמב"ן את פירושו, במידה של צדק; אבל יצחק לא איבד סתם כך את רכוש אביו, אלא פרש מן המסחר ומן העושר הכרוך בו, כדי להתיישב בארץ, לעבדה ולשמרה - להתחיל מבראשית. ברכת ה' דווקא שרתה במעשיו, עד שהצליח מאוד בזמן קצר. אז החלו פלשתים לקנאו ולרדפו, לגרשו ולסתום בארותיו, ודחקו בו מעשק לשטנה, ומשטנה לרחובות, עד שעלה וישב בבאר שבע. גם שם עשה חיל - אמנם לא בסגנון העושר של משפחות הסוחרים הנוודים בדרכי השיירות, המשקיעים את הונם בסחורות יקרות ובעדרים (ובכל מה שאפשר לקחת וללכת אם יש צרה או קושי). יצחק הוא החקלאי היחיד במשפחת האבות, שהתיישב בארץ ממש על פי דבר ה'. ייחודו בלידתו המופלאה שבה קשור שמו, בעקדתו החריגה לא פחות, בהצלתו מן המאכלת על ידי מלאך ה', שהיא כמו לידה שנייה, ולא פחות מזה גם באורח חייו, השונה כל כך מאבותיו **וגם מבניו**.

### חופר בארות - עולה תמימה

עכשיו נוכל לקרוא במבט מחדש ובעיון את הפרק הבלעדי של יצחק אבינו (כ"ו).

פרק זה הוא הפרק **היחיד** שבו יצחק מופיע כדמות שעומדת בפני עצמה. עד הנה מופיע יצחק כטפל לאברהם. בלידתו, בעקדתו, בהצלתו עם הורדתו ממזבח העקדה, ובנישואיו - אברהם פועל בו ומסביבו, והוא פסיבי. מלידתו הוא התגשמות של בשורת השמחה והישועה. כולם מדברים בו, אך הוא עצמו אינו פועל, אינו יוצר ואינו יוזם.

בהמשך פרשת תולדות (כ"ז-כ"ח) כבר כהו עיניו, ובניו נאבקים על ברכתו ועל ירושתו, כשם שנאבקו בצעירותם על הבכורה. על כן, רק בפרק כ"ו עומד לפנינו יצחק מחד כאב בין האבות, כממשיכו של אברהם, אבל מאידך גם עומד בפני עצמו - כעולה תמימה, שאין חוצה לארץ כדאי לו. בכך פותח פרק כ"ו את דרכו של יצחק.

כאן נדרשת השוואה בין אברהם לבין יצחק; **ייחודו** של יצחק עולה מתוך ההשוואה הזאת.  
זהו המפתח להבנת הפרק ולדמותו של יצחק בכלל.



דרך ה' לעשות צדקה ומשפט  
למען הביא ה' על אברהם את  
אשר דָּבַר עליו

(י"ח, יט).

|  |  |   |
|--|--|---|
| וישב יצחק בגרר<br>(ו).                                     | וישב<br>אברהם<br>בבאר שבע<br>(כ"ב,<br>יט).                             | ויאהל<br>אברהם<br>ויב'א וישב<br>באל'ני<br>ממרא אשר<br>בחברון ויבן<br>שם מזבח<br>לה' (י"ג,<br>יח). |
| ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא<br>בשנה ההוא מאה שערים<br>(יב). | ויטע אשל<br>בבאר שבע<br>ויקרא שם<br>בשם ה' אל<br>עולם<br>(כ"א,<br>לג). | וה' ברך את אברהם בכל<br>(כ"ד, א).   |
| ויברכהו ה'<br>(שם).  |  |   |

ויתן לו צאן ובקר וכסף וזהב  
ועבדו ושפח'ת וגמלים  
וחמ'רים

(שם, לה).

מפרשה זו של יצחק אנו רואים, כי כל מה שנאמר ביצחק הוא המשך לנאמר באברהם, בברכת ריבוי הזרע ובברכת נתינת הארץ, ברעב ובשבועה, בשמירת דרך ה' ומצוותיו ובישיבת הארץ, להוציא שני הבדלים בולטים.

ההבדל הראשון הוא, שה' נראה ליצחק בהתגלות מיוחדת כדי לאסור עליו את הירידה למצרים - "אל תרד מצרימה", כדרך שעשה אברהם - ולעומת זה, ציווה אותו **לשכון** ולגור ולשבת בארץ, בגרר, וה' יהיה עמו. ביטוי זה - "ואהיה עמך" - בצורתו זו לא נזכר אצל אברהם, ונזכר, לעומת זה, גם אצל יעקב בשעה שנצטווה לחזור מפרדן ארם ארצה: "ויאמר ה' אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך **ואהיה עמך**" (ל"א, ג). ביטוי זה הוא גם אחד המפתחות החשובים של ההתגלות למשה בסנה, בציווי להוציא את בני ישראל ממצרים אל ארץ אבותיהם (שמות ג'-ד'); בציווי ליהושע עם מינויו, לכבוש את הארץ ולהנחילה לישראל (דברים ל"א); ובהתגלות לגדעון, עם הציווי לפרוק את עול מִדְּיָן ולחדש את הברית של יציאת מצרים (שופטים ו'). עלינו לומר, שביטוי זה מופיע לראשונה אצל יצחק, מפני שרק עליו נאסר לרדת לחוץ לארץ ובכך נצטווה **לממש** את הבטחת הארץ לאברהם. הבטחה זו יסודה בשתי ההופעות היחידות של הצו "לָךְ לָךְ" במקרא - ההליכה אל הארץ ושבועת העקדה, תוך צירוף הלשון של הארץ ושל ההר. אברהם נצטווה: "לָךְ לָךְ... אל הארץ אשר אראך" (י"ב, א); ואחר כך חזר ונצטווה: "...וּלָךְ לָךְ אל ארץ המ'ריה... על אחד ההרים אשר א'מר אליך" (כ"ב, ב). הציווי ליצחק מלכד את שני הציוויים שנאמרו לאברהם ללשון אחת, מאוחדת - **ארץ כמזבח** - "שכ'ן בארץ אשר א'מר אליך" (כ"ו, ב). דברי חז"ל המובאים ברש"י (לפסוק ב) על יצחק, "שאתה עולה

תמימה, ואין חוצה לארץ כדאי לך", ממצים את עומק ההבדל בין אברהם לבין יצחק בפרשה זו, ומגלים גם את עומק ההתבוננות של חז"ל ושל רש"י בכתוב.

ההבדל השני בין יצחק לאברהם הוא, שיצחק מתיישב לזרוע בארץ, וברכת ה' חלה על **היבול בשדהו**, בעוד ברכת ה' לאברהם "בכל" (כ"ד, א) מתפרשת על דרך הפשט (כמובן מעניינו) על המקנה, על כסף וזהב, על עבדים ושפחות, ועל גמלים וחמורים - כולם ניידים ומהלכים. עם זה, יש לציין כי בפרשייה זו של התיישבות יצחק בגרר, לא נזכרת בניית מזבח ולא קריאה בשם ה'; אלה יופיעו אצלו רק בהמשך, כאשר יחזור לבאר שבע, לאחר גירושו מארץ גרר (כ"ו, כה). יצחק איננו יושב בגרר כדי לבנות מזבחות ולקרוא בשם ה', אלא רק כדי לזרוע ולהוציא יבול. ההתיישבות בארץ מופיעה כאן כקיום מצוות ה', לצד הקריאה בשם ה'.

כאן המהפך הגדול באורח החיים של האבות, שבא אצל יצחק כמימוש מצוות ה' לאברהם. יצחק נטש את אורחות השיירות והמסחר, ברגע שבו נצטווה שלא לרדת מצרימה, כדרך שעשו תמיד הסוחרים בשעת צרה. **יצחק הוא תכלית אברהם ומיצוי ההבטחה של משפחת האבות בראשית דרכה.**

הניסיון של יצחק להתיישב בארץ, ובפרט בגרר, לזרוע, להתברך ולהגיע למנוחה ולנחלה עם הבטחת ה', הצליח בתחילה, אך גרר אחריו מיד את המתח ואת ההתנכלות. יצחק נדחק על ידי שנאת הפלשתים לרחובות ולבאר שבע, ויעקב חזר ונדד משם, ושב אל חיי הנדודים של המשפחה - עדרים ומסחר - כמי שמתחיל שוב מן ההתחלה, מחר.

מדוע, אם כן, לא נשלם המהלך של האבות ביצחק ובגרר?

לכך יש בכתוב תשובה כפולה. ראשית, הטעיית "אח'תי הוא" של יצחק, בעקבות אברהם, ערערה את מעמדו, עד שנדחק לבאר שבע כאברהם; שם כרת יצחק מחדש את הברית עם אבימלך, אמנם בהבדלים חשובים. מסתבר שצדקו (במידה מסוימת) דברי רמב"ן בביקורתו הקשה על "אח'תי הוא" (בפירושו ל"ב, יג), והיא קשורה בירידת אברהם למצרים, בהתערעות בחירתו של אברהם מול אבימלך, וגם בערעור מעמדו של יצחק באותה גרר, ובהחלשת אחיזתו של יצחק בארץ, כחקלאי בגרר (תשובה אחרת קשורה בעשו וביעקב, והיא תידון בנפרד בהמשך).

## יצחק ואבימלך

וישאלו אנשי המקום לאשתו  
ויאמר אח'תי הוא  
כי ירא לאמר אשתי  
פן יהרגני אנשי המקום על רבקה  
כי טובת מראה הוא [אך רבקה לא נלקחה!].  
ויהי כי ארכו לו שם הימים  
וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון  
וירא והנה יצחק מצחק את רבקה אשתו.  
ויקרא אבימלך ליצחק ויאמר  
אך הנה אשתך הוא  
ואיך אמרת אח'תי הוא  
ויאמר אליו יצחק  
כי אמרתי פן אמות עליה [קצר וחריף!].  
ויאמר אבימלך

מה זאת עשית לנו  
 כמעט שכב אחד העם את אשתך [חשש מפני הסתבכות]  
 והבאת עלינו אשם [יחס קשה!].  
 ויצו אבימלך את כל העם לאמר  
 הנ' גע באיש הזה ובאשתו מות יומת [יצחק נשאר בגרר בלי פיצוי!]  
 (כ"ו, ז-יא).

גלוי לעין כול, שפרשייה שנייה זו אצל יצחק, כאב העומד בפני עצמו, מקבילה לשתי פרשיות שונות שנזכרו בחיי אברהם ושרה - מול פרעה במצרים (בפרק י"ב) ומול אבימלך בגרר (בפרק כ') - ולנוהג רגיל של אברהם בנדודיו בארצות, שהוא חשש שאין בהן יראת אלוהים (כ', יג). בשתי הפרשיות אצל אברהם מדובר במסעיו למקומות חדשים. בראשונה למצרים, מפני הרעב (וכבר השווינו עניין זה לתחילת פרקנו), ובשנייה לאותה גרר בלא רעב (כנראה בימי מלך קודם ששמו אבימלך). בשתי הפרשיות חשש אברהם שמא ייהרג בגלל יופייה של שרה אשתו, ולכן הכריז עליה כעל אחותו. בשתייהן היא באמת נלקחה לבית המלך כשנתגלה יופייה הנדיר, בעודה נחשבת לאחותו של אברהם. בשתי הפרשיות נענש כל בית המלך במחלות קשות ("נגעים גדלים" [י"ב, ז]), שפגעו ביכולת הנשים בבית המלך להרות וללדת ("כי עָצַר עָצַר ה' בעד כל רחם לבית אבימלך" [כ', יח]). בשתי הפרשות בא המלך בטענות קשות נגד אברהם על הטעיית "אח'תי", ובשתייהן הוחזרה שרה לאברהם מיד, כשבפרשה נזכר גם תגמול כלכלי. פרט לאלה יש הבדלים רבים בין שתי הפרשיות, והם יובאו להלן.

אך מכלל חמש ההקבלות העקרוניות בין פרשיית פרעה לפרשיית אבימלך אצל אברהם, אנו מוצאים אצל יצחק רק שתיים: 1. חששו של יצחק שמא ייהרג, חשש שבגללו הוא מכריז "אח'תי"; 2. טענותיו הקשות של המלך נגד יצחק, שעה שההטעיה התגלתה. בכל השאר שונה סיפורו של יצחק באופן עקרוני: רבקה איננה נלקחת לבית המלך; המלך אינו מוטרד ממה שקרה כבר, אלא ממה שעלול היה לקרות; וממילא - מלבד הפרסום וההגנה על זכויותיו של ה'זר' - אין למלך צורך לגמול שום טובה ליצחק. אדרבה, יצחק עומד בפני אבימלך (הבן?) במצב מבין ביותר וחד-צדדי, מצב קשה יותר מזה של אברהם, שהרי (עדיין) לא גזלו ממנו דבר, ורק הוא הטעה וסיכן אותם. למרות זאת נתנו לו להישאר, כדרך שנהגה גרר גם באברהם, ובניגוד לגירוש שכפה עליו פרעה.

אבל מערכת היחסים שנוצרה בין יצחק ואבימלך הייתה קשה ומתוחה, ואין בה זכר לכבוד, לעומק, להתגלות בחלום, לתפילה, וליחס הנכבד ששרר בין אבימלך לאברהם. את סיכום ההבדלים בין שלוש הפרשיות נציג בטבלה הבאה:

| יצחק ורבקה                                     |  | אברהם ושרה                      |
|--|--|---------------------------------|
| אצל אבימלך בגרר<br>(פרק כ"ו)                   | אצל אבימלך בגרר (פרק כ')                           | אצל פרעה<br>במצרים<br>(פרק י"ב) |
| 1-2-3. רבקה לא נלקחה, וממילא אין תמורה בעבורה, | 1. שרה נלקחה לבית אבימלך.                          | 1. שרה נלקחה לבית פרעה.         |
| ואין פגיעה בבית אבימלך.                        | 2. תמורה לא נזכרה בשלב זה.                         | 2. אברהם קיבל (מוהר?) בעבורה.   |
| 4. אבימלך גילה יום אחד (בעצמו), שרבקה אשת איש. | 3. בית אבימלך נעצר מלדת.                           | 3. בית פרעה נוגע נגעים גדולים.  |
|  | 4. האלוהים בא אל אבימלך בחלום הלילה והזהירו מלחטוא | 4. פרעה הבין ששרה אשת איש.      |

באשת איש.

5. אבימלך גוער באברהם,  
ושומע התנצלות מסובכת,  
בלשון רכה ומכובדת.

5. פרעה גוער  
באברהם על  
ההטעיה.

5. אבימלך גוער ביצחק  
בלשון קשה בגלל הסיבוך  
שהיה עלול לקרות.

|  |   |   |
|--|---|---|
| 6. פרעה מחזיר את שרה,                    | 6. אבימלך מחזיר לו את אשתו בכבוד גדול ובפיצוי, ועורך כעין טקס נישואים מחודש לאברהם ולשרה, | 6. אבימלך מפרסם את דבר היוותם נשואים, ומזהיר כל אדם בלשון חריפה מלגעת בהם לרעה,   |
| 7. אך גירש את אברהם מארצו, עם כל אשר לו. | 7. ואף מרשה להם לשבת בארצו. אברהם מתפלל בעד אבימלך וביתו.                                 | 7. ומרשה להם לשבת בארצו. רק אחר כך, מגרשים את יצחק, בהדרגה, בגלל תחרות כלכלית - כאילו בלי ידיעת המלך, אבל על רקע של שנאה. |

אם נעמיק עוד מעט, נגלה קו מנחה המשותף ליצחק ולרבקה, בניגוד לאברהם ולשרה: כשם שיצחק לא ירד למצרים, כך רבקה לא 'ירדה' לבית אבימלך - הוא והיא נשארו בתמימותם.

לעומת זה, נשאר משקע קשה יותר, מביך ומסוכן, במערכת היחסים בין יצחק לבין גרר. אבימלך מרשה ליצחק לשבת בגרר, כמו גם אבימלך לאברהם, ובכך יכול יצחק לפתוח במאמץ החקלאי הראשון - והיחיד - בימי האבות. אולם, קודם להתחלתו נוצר משקע מסוכן, הנובע מהטעיית "אח'תי", אשר נבט גם הוא ועשה 'שערים רבים'. במקביל להצלחתו הכלכלית-חקלאית של יצחק, ובשעה שהגיע לגדולה של ממש בארץ גרר, נוצרה קנאה מסוכנת, שאימה על הצלחתו ודחפה אותו משם, באותה עצמה שבה התיישב שם, ושבה הצליח שם בברכת ה'.

בכל מסכת היחסים בין אברהם לארץ פלשתים, נרמזו אמנם קשיים, אך לא מתוארת שנאה. זו התפתחה רק אצל יצחק. השוואת הפרקים כ' וכו' בעניין זה תלמדנו כינה באשר לעצמת הקנאה, הזעם והשנאה, שיצחק עורר נגדו, שאין להם אָח וְרַע בספר בראשית. יצחק לא גורש מארץ גרר כמו שגורש אברהם ממצרים בידי פרעה, אך גם לא זכה שם לכבוד ולמעמד כמו אברהם בגרר. אמנם, לא ניתן להסביר את ההבדל כולו רק כתוצאה של הטעיית "אח'תי" - שכן גם אברהם נקט אותה מידה. יצחק גורש את אט, בשנאת הפלשתים, מתוך התחרות העזה והחריפה על האדמה ועל המים, על ה'שדה' שבארץ.

ברור מלשון הכתוב, שאברהם לא היה בעימות עם הפלשתים, על אף גזל הבאר, מפני כבודו כנשיא אלוהים, או מפני שאברהם נמנע מן העימות על פי דרכו. לעומת זה, יצחק פוגש את הפלשתים, בעימות על סתימת בארותיו של אברהם - אחרי מות אברהם - ונוסף לכך בקנאה, בעֶשֶׂק ובשטנה. ברור מלשון הכתוב, שהפלשתים כיבדו את אברהם, ונמנעו מסתימת בארותיו בחייו. לא כן נהגו ביצחק. יצחק נמצא במרכז של עימות! מדוע נכנס דווקא יצחק, ולא אברהם, לעימות חריף כזה, ומה היו תוצאותיו והשלכותיו? כאן אנו באים לעיקר דיוננו:

· שבטי הרועים הנוודים, בפוגשם איום או סכנה חמורה, יקפלו את אוהליהם וינדדו עם מקניהם, וכך ישמרו על אורח חייהם ועל חירותם.

· משפחות הסוחרים העשירות, בפוגשם איום או סכנה, יקפלו אוהל, ינטשו בית, ויעקרו למקום אחר עם כספם ורכושם, בפרט אם יש להם סניפים וסוכנים במקומות

אחרים. הם ימשיכו באורח חייהם, במקומם החדש, מתוך חירות מרבית כלפי החברה וכלפי השלטונות (ויחפשו כמובן שלטון אוהד).

אומנים ובעלי מלאכה, בפוגשם איום או סכנת חיים, יוכלו גם הם לגלות ממקומם ולנטוש את ביתם. הם יקחו את כלי עבודתם, ובעיקר את הידע שצברו, וימשיכו בעיסוקם ובאורח חייהם במקום חדש, בחברה שתרצה בהם או שתסבול אותם, ותחת שלטון שאיננו עוין ואיננו רופף.

יש סוג אחד של אנשים, שמושרש במקומו, שעקירתו מהווה טראומה, גלות איומה וחסרת תקוות ריפוי במקרים רבים, ואלו **החקלאים**. אלה יקומו להילחם מול כל איום או סכנה, גם כשגבם אל הקיר. הקשר שלהם לאדמתם, מוביל אותם אל הכורח ואל הכוח להילחם עליה.

יצחק אבינו ויתר מדעת על כל העושר של משפחת תרח ובניו, הסוחרים הנוודים, הניח אותו לישמעאל, וניסה להתחיל מחדש כחקלאי על פי צו ה'. בנו של הסוחר העשיר הפך לחקלאי, מפני שכך הבין את ההבטחה, את הברכה ואת דבר ה'. לכן גם לא היה העושר מצוי בביתו, בית של חקלאי מתיישב.

החקלאי, באשר זרע ובאשר נטע, שם גם יילחם. הזריעה והנטיעה הן הכרזה מפורשת: "כאן ביתי". מי שמכריז כך - בציוויליזציה הצבאית הכוחנית שאנחנו שייכים אליה עד אחרית הימים - עלול להזמין בהכרזה זו את אויביו לתקוף אותו. מי שזורע בשדה, או נוטע עץ וחופר באר, יכול מיד גם ללטוש את מחרשתו, את המעדר, המזמרה, האת והקרדום, ולהכין לו חרב וחנית - בעולם הזה הוא עלול להזדקק להם. בעיית הביטחון נולדה כרוכה בטבורה בהתיישבות החקלאית והדומה לה. ההוכחה לכך אצל יצחק תבוא באהבתו לבנו-בכורו, לחרבו של עשו.

הרועה, הסוחר, הפועל, האומן, כמו הלוי, כל אלה יכולים לפעמים לוותר על יכולת צבאית, או לכל היותר לפתח כוח מינימלי להגנה עצמית מקומית בעת ישיבתם ובעת נדודיהם. רק החקלאי והדומה לו, חייבים לבנות כוח מגן חזק יותר, שיוכל להגן על ביתם ועל נחלתם מול כל צורר ומתנכל התוקף בגלוי או מן המארב. על שדה וגורן, על כרם וגת, על עץ ועל יבול, ועל הבית הנטוע בתוך נחלתו, חייב החקלאי לשמור ולהגן. לפיכך, ניצב יצחק בפני העימות הבלתי נמנע, ברגע שבו הפך לחקלאי בדבר ה'. אברהם עשה מעשים ראשונים של נטיעה, של חפירת בארות בארץ גרר ובבאר שבע, אך עדיין לא שרף את הגשר אחריו. עדיין השיירות מהלכות בדרכים, ובשעת רעב או צרה אחרת עדיין ניתן לרדת למצרים, ללכת לגרר, או לחפש מקום אחר. מקל הנדודים עדיין חי וקיים. רק על יצחק, העולה התמימה, אסר ה' לרדת מצרימה, וחייב אותו להתיישב (בארץ גרר) לצמיתות. אז נתקל יצחק במשטמת הפלשתים. אלה מיהרו לסתום בארות מיד אחרי מות אברהם, שהיה נכבד מדי מכדי לגעת בו וברכשו. במבחן הזה, בהעדר כוח מספיק, התקשה יצחק לעמוד - הוא נסוג והתרחק שוב ושוב, בנחל גרר, למצוא מנוחה ונחלה, הגיע לבאר של רחובות, עד שחזר שוב אל באר שבע, ואולי אל האשל שנטע שם אברהם. לשם יבואו אחריו ראשי הפלשתים לכרות ברית.

כאן אנו נדרשים להשלמת ההשוואה בין אברהם ליצחק, על ידי השוואת הבריתות עם אבימלך, זו של אברהם לעומת זו של יצחק, תוך שימת לב גם למסופר בסמוך ובהקשר של כריתת הברית:

**יצחק ואבימלך (כ"ו, כג-לג)**  
...ויעל משם באר שבע. וַיֵּרָא אֵלָיו ה' בַּלַּיְלָה  
הַהוּא וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֲבִיךָ אֵל

**אברהם ואבימלך (כ"א, כב-לד)**  
וַיְהִי בַעַת הַהוּא וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ וּפִיכֹל שָׂר  
צִבְאוֹ אֵל אַבְרָהָם לֵאמֹר אֱלֹהִים עִמָּךְ בְּכֹל

אשר אתה עֹשֶׂה. ועתה השבעה לי  
באלהים הַנְּהוּ אִם תִּשְׁקֹר לִי וּלְנִינִי וּלְנֹכְדִי  
כַּחֲסֹד אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי עִמָּךְ תַּעֲשֶׂה עִמָּדִי וְעַם  
הָאָרֶץ אֲשֶׁר גָּרַת בָּהּ.

ויאמר אברהם אנכי אשבע.

תִּירָא כִּי אֶתְךָ אֲנֹכִי וּבְרַכְתִּיךָ וְהִרְבִּיתִי אֶת  
זְרַעְךָ בְּעֵבֹר אֲבֵרָהֶם עֲבָדִי. וַיְבִן שָׁם מִזְבֵּחַ  
וַיִּקְרָא בְּשֵׁם ה' וַיֵּט שָׁם אֵהָלוּ וַיִּכְרוּ שָׁם  
עֲבָדֵי יִצְחָק בָּאֵר.

וְהוֹכַח אֲבֵרָהֶם אֶת אַבְיִמֶלֶךְ עַל אֲדֹת בָּאֵר  
הַמִּיָּם אֲשֶׁר גָּזְלוּ עֲבָדֵי אַבְיִמֶלֶךְ. וַיֹּאמֶר  
אַבְיִמֶלֶךְ לֹא יָדַעְתִּי מִי עָשָׂה אֶת הַדָּבָר הַזֶּה  
וְגַם אַתָּה לֹא הִגַּדְתָּ לִּי וְגַם אֲנֹכִי לֹא שָׁמַעְתִּי  
בְּלַתִּי הַיּוֹם.

וַיִּקַּח אֲבֵרָהֶם צֹאן וּבִקָּר וַיִּתֵּן לְאַבְיִמֶלֶךְ  
וַיִּכְרְתוּ שְׁנֵיהֶם בְּרִית. וַיִּצַּב אֲבֵרָהֶם אֶת שִׁבְעַת  
כִּבְשֵׁי הַצֹּאן לְבִדְהָן. וַיֹּאמֶר אַבְיִמֶלֶךְ אֵל  
אַבְרָהָם מָה הֵנָּה שִׁבְעַת כִּבְשֵׁי הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר  
הִצַּבְתָּ לְבִדְהָן. וַיֹּאמֶר כִּי אֶת שִׁבְעַת כִּבְשֵׁי הַצֹּאן  
תִּקַּח מִיָּדִי בְּעֵבֹר תִּהְיֶה לִּי לְעֵדָה כִּי חִפְרָתִי  
אֶת הַבָּאֵר הַזֹּאת.

עַל כֵּן קָרָא לְמִקְוֹם הַהוּא בָּאֵר שִׁבְעַת כִּי שָׁם  
נִשְׁבַּעוּ שְׁנֵיהֶם. וַיִּכְרְתוּ בְּרִית בְּבָאֵר שִׁבְעַת  
וַיִּקַּם אַבְיִמֶלֶךְ וּפִיכָל שָׂר צְבָאוֹ וַיִּשְׁבוּ אֶל  
אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים. וַיִּטַּע אֲשֶׁל בְּבָאֵר שִׁבְעַת וַיִּקְרָא  
שָׁם בְּשֵׁם ה' אֵל עֹלָם. וַיִּגַּר אֲבֵרָהֶם בְּאֶרֶץ  
פְּלִשְׁתִּים יָמִים רַבִּים.

וַאֲבִימֶלֶךְ הֵלֵךְ אֵלָיו מִגֵּרָר וַאֲחֻזַּת מִרְעֵהוּ  
וּפִיכָל שָׂר צְבָאוֹ. וַיֹּאמֶר אֵלָהֶם יִצְחָק מִדּוּעַ  
בָּאתֶם אֵלַי וְאַתֶּם שֹׂנְאֵתֶם אֹתִי וְתִשְׁלַחְנִי  
מֵאַתְכֶּם.

וַיֹּאמְרוּ רְאוּ רָאִינוּ כִּי הִיָּה ה' עִמָּךְ וְנֹאמַר  
תִּהְיֶה נָא אֱלֹהֵי בֵּינוֹתֵינוּ וּבֵינֵנוּ וּבֵינֶךָ וְנִכְרַתְתָּ  
בְּרִית עִמָּךְ. אִם תַּעֲשֶׂה עִמָּנוּ רַעָה כַּאֲשֶׁר  
לֹא נִגְעַנְוֶךָ וְכַאֲשֶׁר עָשִׂינוּ עִמָּךְ רַק טוֹב  
וְנִשְׁלַחְךָ בְּשָׁלוֹם וַיֵּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ. וַיִּשְׁכַּיְמוּ בְּבִקָּר  
וַיִּשְׁבְּעוּ אִישׁ לְאַחִיו וַיִּשְׁלַחֵם יִצְחָק וַיִּלְכוּ  
מֵאַתָּה בְּשָׁלוֹם.

וַיְהִי בַיּוֹם הַהוּא וַיְבִיֵּאוּ עֲבָדֵי יִצְחָק וַיִּגְדּוּ לוֹ  
עַל אֲדֹת הַבָּאֵר אֲשֶׁר חִפְרוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ  
מִצָּאֵנוּ מִיָּם.

וַיִּקְרָא אֶת־הַשִּׁבְעָה עַל כֵּן שֵׁם הָעִיר בָּאֵר  
שִׁבְעָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

הַשְּׁוֹאָה זֹאת מְלַמֶּדֶת אֹתָנוּ עַל הַמְּשֻׁתָּף לְבְרִיתוֹת כְּאֵלֶּה בְּכָלֵל, וְלְבְרִיתוֹת עִם מֶלֶךְ גֵּר  
בְּפָרְט: כְּרִיתַת הַבְּרִית וְהַשְּׁבֻעָה עַל הַבָּאֵר; קְרִיאַת שֵׁם הַמִּקְוֹם עַל שֵׁם הַמְּאֹרֵעַ; סְעוּדַת  
הַבְּרִית (אַצֵּל אֲבֵרָהֶם זָכְרוּ "צֹאן וּבִקָּר", שִׁיעוּדוֹ כְּנִרְאָה לְסְעוּדַת הַבְּרִית); תּוֹכַן הַבְּרִית  
כּוֹלֵל בְּפִירוּשׁ הַתְּחִיבּוֹת צְבָאִית-פּוֹלִיטִית, שֶׁלֹּא יִפְגְּעוּ הַצְּדָדִים זֶה בַּזֶּה, וְזוֹ הַסִּיבָה  
לְנוֹכְחוֹתוֹ שֶׁל פִּיכָל, שֶׁר הַצְּבָאָה שֶׁל גֵּר, בְּשָׁנֵי הַמַּעֲמָדִים. כְּמוֹ כֵּן, הִזְמַח לְבְרִית בְּשָׁנֵי  
הַמִּקְרָאִים בָּאֵר מְצָדוֹ שֶׁל אַבְיִמֶלֶךְ, מִפְּנֵי שֶׁה' מַצְלִיחַ אֶת מַעֲשֵׂי הָאֲבוֹת. הָאֲבוֹת מְגִיבִים  
בְּזֵהִירוֹת וּבְהַסְתִּיגוֹת, וַיֵּשׁ לָהֶם טַעֲנוֹת נֶגֶד הַפְּלִשְׁתִּים.

מֵאִדָּךְ בּוֹלְטִים הַהַבְּדָלִים בֵּין שְׁתֵּי הַבְּרִיתוֹת: בְּמִרְכַּז הַבְּרִית שֶׁל אֲבֵרָהֶם עוֹמְדוֹת שִׁבְעַת  
כִּבְשוֹת, הַנִּיתְנוֹת לְאַבְיִמֶלֶךְ תְּמוֹרַת הוֹוִיתוֹר שֶׁל אֲנָשֵׁי גֵר עַל כָּל טַעֲנָה בְּעֵינֵי הַבָּאֵר  
שֶׁחִפְרָה אֲבֵרָהֶם, וְכִּדִּי שִׁיחֲזִירוּ לְאַבְרָהָם אֶת הַבָּאֵר הַגְּזוּלָה. אַצֵּל יִצְחָק, אֵין שׁוֹם נִיסוּיֹן  
לְקַבֵּל מֵאֲנָשֵׁי גֵר וַיִּתּוֹר כְּלִשְׁהוּ, אוֹ אִף הוֹדָאָה בְּטַעֲנוֹת. הַבָּאֵר הַחֲדָשָׁה שֶׁנִּחְפְּרָה, כְּמוֹ  
רְחוֹבוֹת שֶׁלִּפְנֵיהַ (כ"ו, כב), כּוֹלָה שֶׁל עֲבָדֵי יִצְחָק לְלֹא עוֹרֵרִין, וְסִיפּוּרָה מוֹפִיעַ לְאַחַר  
שֶׁהָאֲוֹרָחִים עֲזְבוּ. הַבָּאֵר - שִׁבְעָה - שִׁיכַת לְיִצְחָק בְּלִי כָּל מַעֲרֻבּוֹת שֶׁל אַבְיִמֶלֶךְ וְאֲנָשֵׁיו.  
יִצְחָק עֲצֵמָאִי, לְפָחוֹת בְּרְחוֹבוֹת וּבְבָאֵר שִׁבְעָה, לְאַחַר שֶׁשׁוּלַח וְהִתְרַחַק מִגֵּרָר בְּגַלֵּל שְׁנֵאָה.  
לְעוֹמְתוֹ אֲבֵרָהֶם גֵּר "בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים יָמִים רַבִּים", גַּם כִּשְׁהוּא יוֹשֵׁב בְּבָאֵר שִׁבְעָה. בְּהִתְאָם  
לְכַךְ, נִקְרָאת בָּאֵר שִׁבְעָה אַצֵּל אֲבֵרָהֶם עַל שֵׁם הַשְּׁבֻעָה וְעַל שֵׁם הַבְּרִית (וְאוֹלֵי גַם עַל שֵׁם  
שִׁבְעַת הַכִּבְשׁוֹת), וְאוֹלֵי אַצֵּל יִצְחָק הִיא נִקְרָאת עַל שֵׁם הַבָּאֵר שֶׁלּוּ בְּלִבְדּוֹ, בְּלִי קֶשֶׁר לְבְרִית,  
לְשֻׁבְעָה וְלְמֶלֶךְ גֵּר. מִתְקַבֵּל גַּם רוֹשֵׁם שֶׁל מִדְּרַשׁ שְׁמוֹת נוֹסָף וְסוּמוֹי שֶׁל שֵׁם הַבָּאֵר: הַשֵּׁם  
שִׁבְעָה רּוֹמֵז לְ"שִׁבְעָה", שֵׁם הַמְּבֹטָא אֶת גִּילּוֹי הַבָּאֵר וְאֶת מִשְׁמַעוֹתָהּ.

וכאן אנו באים להבדלים המכריעים ברקע הברית ובתוכנה.

הברית בין יצחק ואבימלך היא ברית של שווים, לאחר שרשרת של סכסוכים - "בינינו ובינך" - והיא מבוססת על שילוח הדדי: אבימלך ואנשיו שילחו את יצחק, "ותשלחוני מאתכם". יצחק טוען שהסיבה לכך היא "ואתם שנאתם אתי", ואילו הם עונים לו: "...וכאשר עשינו עמך רק טוב ונשלחך בשלום". שני הצדדים נשבעים זה לזה, ואז נאמר: "וישלחם יצחק וילכו מאתו בשלום". אברהם התייחס בשבועתו לבקשת אבימלך לעשות עמו חסד, ועם הארץ, מפני שזכה בה לחסד. אבל יצחק לא זכה לחסד, ושולח מגרר בלחץ השנאה; לפיכך גם לא נשבע על הארץ, וזו לא נזכרה כלל בדבריו, אלא רק "וישבעו איש לאחיו". יצחק נשאר עולה תמימה, בארץ, עצמאי, בבאר שבע. אין בשבועתו כל ויתור, וגם לא תמורה להכרת הפלשתים בבאר שחפר. אף על פי שהתרחק מגרר בלחץ הפלשתים העוינים, ואולי דווקא משום כך, לא התחייב.

### יצחק בשדה עם עשו בנו - יעקב ובגדי עשו

הטעיית "אחתי" ושנאת הפלשתים בגלל המים גרמו אמנם, מוסרית ומעשית, לדחיקתו של יצחק מגרר לבאר שבע. אבל יצחק לא נשבע לאחרים על הארץ, וגם לא יצא ממנה. כעולה תמימה נשאר. מבין שני בניו, רק עשו זכה להישאר עמו בארץ, ולהתיישב בה מדרום לבאר שבע עד להר שעיר היא אדום. מדוע חזר יעקב לדרך הנדודים, העדרים והמסחר?

בפרשה זו טמון שורשה של אהבת יצחק לעשו. יצחק זרע בשדה, ויצא לשוח בשדה. בשדה פגשה בו רבקה, ולא על באר המקנה כיעקב ורחל בפדן ארם; על השדה הוא נאבק עם פלשתים. ואילו עשו הוא איש יודע ציד, איש שדה, לוחם החי על חרבו; הוא התשובה היחידה לעשק, לשטנה ולסתימת הבארות. על כן אהב אותו יצחק אהבת נפש. עשו הוא הפתרון להצלת ההתיישבות מעקירה, מנדודים ומגלות נוספת. הבחירה ביעקב פירושה - בטווח הקצר - גלות. יעקב הוא אבי הגלויות, ברח מפני אחיו מן הארץ כ"ארמי א'בד", וחזר בעל כורחו לאורח החיים של הנדודים - רועה שכיר בן חסות במצוקתו, וסוחר עשיר בהצלחתו.

לעשו גדוד של לוחמים. בעזרתם יצוד את אויביו וישלול שלל, יוריש את החורים-הרפאים, ינחל את נחלתם, ויקים לו מלוכה, זמן רב "לפני מֶלֶךְ מֶלֶךְ לבני ישראל" (ל"ו, לא), בארץ הנגב, באדום ובהר שעיר.

מי שחפץ בהתיישבות חקלאית של קבע, זקוק ברצונו או בעל כורחו לאומנותו של עשו, האדמוני, על 'בגדי הציד' שלו. יצחק רצה להשלים את אברהם אביו, להגיע אל המנוחה ואל הנחלה, לקיים את דבר ה' ולהתיישב בארץ, אפילו אם פירוש הדבר ויתור גמור על העושר של הסוחרים הנוודים, מוליכי הצרי והבשמים, וביניהם גם מוכרי העבדים - את כל אלה השאיר לישמעאלים ולמדיינים, בני אברהם מהגר ומקטורה. צו ה' אליו הוא להתיישב בארץ כעולה תמימה, לחפור בארות ולזרוע, ולחפש מקום שלא יותקף בו. יצחק לא תקף אחרים מעולם. אבל עשו ידע לקחת חרב בידו ולהניפה, גם נגד צורר ומתנכל וגם כנגד אחרים - למען ייראו. בעיני יצחק, איש השדה, טובה הייתה דרכו של עשו, איש שדה וציד, אף שיש בה סכנה של שפיכות דמים.

אך ברגע שעשו שפך דמי נקיים בלי בקרה, נשללו ממנו גם בכורתו וגם ברכתו ובחירתו, והתבררה נבואת ה' לרבקה מיצירתם ברחם. משעול הנפתולים להתיישבות של קבע בארץ ישראל חזר ועבר דרך יעקב אבי הגלויות, דרך גלות חרן וגלות מצרים. הכול התחיל שוב, מבראשית.

אמנם, רק כאשר ילבש יעקב את בגדי עֵשׂו "החמֵדֹת", ויהיו ידיו כידי עֵשׂו, שעירות, יוכל לזכות בברכת ה' ובבחירתו, שהרי זו קשורה בנחלה, במשמני הארץ, ועליהם יש להגן ולהילחם כגביר לאחים, כמי שמשתחוים לו עמים. רק בעזרת "ידי עֵשׂו" ו'בגדי הציד' שלו, זכה יעקב התם בברכה הנכספת, בבחירה מופלאה בסוד הייעוד. לא יעקב לבדו ולא עֵשׂו לבדו נתברכו מפי יצחק, בעת ששרתה עליו רוח הקודש, אלא דווקא השילוב המופלא, הבלתי אפשרי לכאורה, בין קולו של יעקב וידיו של עֵשׂו. ברגע שהופיע לפני יצחק המיזוג הזה של קול יעקב וידי עֵשׂו, יצא יצחק מגדרו מרוב הפתעה ותדהמה: "ולא הכירו" (כ"ז, כג); אך הכיר בהכרעת רוח ה' - "גם ברוך יהיה" (שם, לג). הנה נמצא הפתרון האמיתי לדילמה היסודית: "הק' ל קול יעקב והידים ידי עֵשׂו... ויברכהו" (שם, כב-כג); השניים נצטרפו יחדיו לברכה שאין ממנה חזרה.

כדי שיעקב יוכל להצדיק את הברכה, יצטרך לסגל לו את "ידי עֵשׂו", לגלות אל שדה לבן הארמי, להתמודד שם בשדה מול טורפים ואויבים, מול תככי הרועים, מול נכלי לבן, חלקת לשונו המתהפכת וקנאת בניו, במשך עשרים שנה. שם, בבאר הרועים ובשדות המרעה, יכיר יעקב את נשותיו, יגדל את בניו, יבנה מחדש את ביתו במו ידיו, יכפר על המרמה, ויכין את עצמו להתמודדות המכרעת, העיקרית, הצפויה, מול עֵשׂו ולוחמיו. רק אחרי שירכוש לו יעקב באמת את מידת ה'שדה' של יצחק אביו יוכל לחזור ולהתייבב מול עֵשׂו, גם לאפשרות של מאבק ומלחמה.

אברהם, יצחק ויעקב אינם רק שלושה דורות של נבחרים במשפחת האבות, אלא שלוש בחירות שונות, כמו שלוש התחלות - שלוש תחנות בבחירת ה', שבכל אחת מהן פרשת דרכים גדולה, ולא המשכיות פשוטה. לא בחינם אנו אומרים בלשון הכתוב: "אלוהי אברהם, אלוהי יצחק ואלוהי יעקב".

פרשת הדרכים המופלאה מכולם היא זו של יצחק - מִנְס לידתו, דרך הצלתו ממזבח העקדה, ועד אורח חייו המיוחד, דבקותו בשדה ובאיש השדה, ובלוחם שחי על חרבו. דווקא הדמות הזאת, שהיא כל כך פשוטה וטבעית בעמים רבים, דמות פסיבית, שאיננה מעורבת אפילו בעסקי המשפחה המורחבת, דמות של חקלאי דבק בשדה - היא נסית ומופלאה לגמרי בחיי האבות, ובחיי עם ישראל, הדומה יותר ל"בית יעקב" מאשר ל"בית ישחק". אולם שעה שעֵשׂו ירש את הכיוון הטבעי הזה בצורה כוחנית, אכזרית ושופכת דמים, נפתחה פרשת הדרכים של יעקב, ופרשת יצחק מיצתה את עצמה. המשכה בעֵשׂו כבר איננו דרך ה'. מאידך, כדי להיות ראוי צריך יעקב לשלב בחייו גם את דרכי אברהם, וגם את כוח השדה של יצחק, כוח שנטל מעֵשׂו, יחד עם הבכורה, הבגדים והברכה.

. לעומת הפועל המוגמר - עֵשָׂה, פָּעַל, אָמַר - המציין במקרא לא רק את העבר, אלא גם התרחשות מוגמרת, מושלמת, הצפויה בעתיד.

. מצבי הפועל והאספקטים השונים שלו בעברית המקראית - המקור, שם הפעולה, הבינוני, הציווי, המוגמר ('פעל' - perfectum) והבלתי מוגמר ('יפעל' - imperfectum) - קודמים לזמנים, ו'היפוך' הזמנים בסיוע ו'ו יוכיח. כך למדתי אצל אבי מורי ד"ר יחיאל בן-נון ז"ל.

. יצהר - שמות ו', יח; יכין - מ"ו, י; ישוב - במדבר כ"ו, כד; יפתח - שופטים י"א, א; יגאל - במדבר י"ג, ז. והשווה: "גי יפתח-אל" כשם מקום (יהושע י"ט, יד, כז).

. ישבק - כ"ה, ב; יעקן - דה"א א', מב (והשווה: ל"ו, כז).

. שם הכולל בתוכו שם אלוהות.

. יחלאל - מ"ו, יד; ימואל - שם, י; יחצאל - שם, כד; ירחמאל - ירמיהו ל"ו, כו;  
יששכר - ל', יח; יחזקיהו - מל"ב כ', י.

. יהויקים - מל"ב כ"ג, לד; יהויכין - שם כ"ד, ו; יהויריב - דה"א ט', י. קבוצה זו  
מיוחדת לסוף הבית הראשון, והשם מופיע בה לפני הפועל.

. ימנה, ישוה, ישוי - מ"ו, יז.

. אפשר לראות ב'יהודה' הופעה ראשונה של שם ה' בהבלעה בשמות אלה: ה' יודה  
"Symbol" 172 f SYMBOL יהודה "Symbol" 172 f SYMBOL יהודה, תוך שינוי המבטא.  
כך גם בשם יהושע: ה' יושיע "Symbol" 172 f SYMBOL יהושע. אפשר שזו כוונתו של  
משה בתיקון שמו של הושע ליהושע, כפי שפירשו חז"ל ורש"י: "יה יושיעך מעצת  
מרגלים" (רש"י לבמדבר י"ג, טז, וראה ראב"ע ורשב"ם שם).

. השווה: 'עקיבא' בפאסיב, כעין נשמר או שְמור, ודומה לו 'עוקבא'; ובצירוף שם  
תאופורי 'עקביה' [בן מהללאל]. אלה יאים לעברית המאוחרת ולארמית. 'עקב' מיוחד  
לעברית הקדומה.

. "והנה אנכי עמך ושמרתך בכל אשר תלך" (כ"ח, טו); "...כי ראיתי את כל אשר לבן  
עֶשֶׂה לְךָ" (ל"א, יב); "לולי אלהי אבי אלהי אברהם ופחד יצחק היה לי כי עתה ריקם  
שלחתי" (ל"א, מב); "ויתר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר. וירא כי לא  
יכול לו... ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך [= כלומר, מי ששומרים עליו בכל צעדיו] כי  
אם ישראל [= מי שיכול להתמודד ולהאבק בעצמו] כי שרית עם אלהים ועם אנשים  
ותוכל" (ל"ב, כד-ל); "ויסעו ויהי חתת אלהים על הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו  
אחרי בני יעקב" (ל"ה, ה); "האלהים אשר התהלכו אבותי לפניו אברהם ויצחק  
האלהים הרעה [= השומר ומשגיח] אתי מעודי עד היום הזה. המלאך הג' אל אתי  
מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי [= ייקרא עליהם שמי יעקב, כלומר  
האלוהים ישמור אותם, וגם שמי ישראל, כלומר שיוכלו להתמודד] ושם אבותי אברהם  
ויצחק וידגו לר' ב בקרב הארץ" (מ"ח, טו-טז).

. השמות 'יעקבאל' ו'יעקבהר' מופיעים בחרפושיות מצריות-היקסוסיות, כלומר מן  
התקופה של ההשפעה השמית על השלטון במצרים, אשר מקבילה כנראה לסוף  
תקופת האבות. עיין בדברי י"מ גרינץ, המנתח השפעה זו בפירוט, ומסביר לאורה  
כמה שאלות חשובות בסיפור יוסף (י"מ גרינץ, ייחודו וקדמותו של ספר בראשית,  
ירושלים תשמ"ג, עמ' 97-119).

. על המידה 'מקרא קצר', ראה: ע"צ מלמד, מפרשי המקרא, דרכיהם ושיטותיהם,  
ירושלים תשל"ח; בנוגע לתרגום אונקלוס - כרך א, עמ' 248-260, ובפרט עמ' 252;  
בנוגע לרש"י - שם, עמ' 427-428; בנוגע לראב"ע - כרך ב, עמ' 561-572; בנוגע  
לרד"ק - שם, עמ' 838-847; ובנוגע לרמב"ן - שם, עמ' 461-465.

יש

. כמובן שיתלו כל זאת בתורה, שהשמיטה כל רמז לתאופוריה דווקא אצל האבות ובני  
ישראל, בניגוד לישמעאל, לבתואל ולאליפז בן עשו; אולם השם 'ישראל' דווקא מוכיח

את ההפך, ואת השמות ראובן, יששכר, זבולון, נפתלי, על פירושים המדויק, אי-אפשר בשום אופן להסביר כקיצור טכני פשוט, אלא כמגמה מודעת מראש.

. גם השם עִמְרָם בנוי במתכונת הזאת: 'עם' פירושו 'משפחה, שבט' (ראה למשל: מ"ח, יט; שמות כ"א, ח), ובערבית פירושו 'דוד מצד האם'.

. הולדת יצחק היא, כמובן, ראשית הקיום המלא של הבטחות "לך לך", שהרי בצאתם מחרן היו אברהם ושרה ביחד, בלי הגר וקטורה, ו"גוי גדול" נאמר עליהם. אכן, בברית המילה, לאחר צחוק אברהם, אמר לו האלהים: "אבל שרה אשתך י' לדת לך בן וקראת את שמו יצחק והקמתי את בריתי אתו לברית עולם לזרעו אחריו" (י"ז, יט).

. ראה במאמרו של אבי מורי, ד"ר יחיאל בן-נון ז"ל, 'ארץ המוריה' (בתוך ספרו **ארץ המוריה - פרקי מקרא ולשון** [בדפוס]), בנייתו נרחב של קריאת שמות על שם המאורע, שמשמעה התגלות בכל פעם מחדש. שם גם שיער אמו"ר ז"ל כי באר שבע, שמופיעה כמעט תמיד בספר בראשית בצורת ההפסק (חוץ מכ"ו, לג), היא שיקוף של מסורת שקושרת את השם דווקא לשבועת הברית, ולא דווקא לשבע כבשות או לשבע בארות, או לכל 'שבע' אטיולוגי אחר.

. 'בית אל' מופיעה אצל אברהם (י"ב, ח; י"ג, ג-ד) ושוב אצל יעקב (כ"ח, יא-כב), וקרא שמה 'בית אל'. אך חזרה ונזכרה כשמה הראשון 'לז' בשובו מפרדן ארם, ושוב (ל"ה, ו-טו) קורא לה על שם ההתגלות (וראה: שופטים א', כב-כג).

. ראה קצת מגלגולי הדרשות בשם 'ירושלים': י"ד, יח; כ"ב, יד.

. הנביא דורש שם גם את 'בית אל', וגם את 'בית און', שקדמה לה באותה סביבה - עיין יהושע ז', ב; י"ח, יב. כך נוהג עמוס גם במקומות שבהם היו כנראה ניצחונותיו הגדולים של ירבעם בן יואש על הארמים, לו-דבר (לדבר; ל'א-דבר - יהושע י"ג, כו; שמ"ב י"ז, כז) וקרנים - "השמחים ללא דבר הא' מרים הלוא בחזקנו לקחנו לנו קרנים" (עמוס ו', יג). ושוב ב'דן' וב'באר שבע' בעמוס ח', יד.

. כמו באכדית, שער האל = "CG Times Euro" b 226 if SYMBOL-elim.b.

. אונקלוס, רש"י, רמב"ן ותרגום ירושלמי ל"ז, יז, לעומת י"ח, יב-טו.

. אונקלוס תרגם "וחדי" אצל אברהם, ו"חִיכַת" אצל שרה, ורש"י ורמב"ן בעקבותיו. יצוין שאברהם, בתגובה, ביקש על חיי ישמעאל (י"ז, יח), ומשמע שהתפלא מאוד והחל אף לחשוש, אך בלא צד של לעג, כמשתמע מתגובת שרה ומהתגובה עליה (י"ח, יב-טו). אבל ראה תרגום ירושלמי שתרגם "ותמה", "ותמהת", בשניהם בשווה. והשווה כמובן לכ"א, ו-ז ולתרגומיו, ולרשב"ם שם.

. בניגוד לפירוש רמב"ן ל"ז, יז (בסוף), שפירש על סדר המקראות.

. אפשר כמובן שהביטוי "קרא" בפסוק: "על כן קרא שמו לוי" (כ"ט, לד), פירושו 'קרא [הקורא]', כמקרא סתמי קצר, כפי שיש במקומות רבים. אולם השם 'לוי' ומשמעו מעידים בבהירות שיעקב היה נוכח בלידת בנו השלישי, שלא כרגיל, שהרי בדרך כלל היה יעקב בשדה (ובוודאי לא ישב בחדר הלידה), והנה דווקא אז אמרה לאה: "עתה הפעם יִלְוֶה אישי אלי כי ילדתי לו שלשה בנים" (שם). נוכחותו של יעקב בלידת לוי

היא אור גדול ללא אחר עוניה, ואחרי "שנואה אנ'כי", שבלידת ראובן ושמעון, והיא קוראת על שם המאורע הגדול הזה "עתה הפעם" - ומכאן ואילך - "יְלוֹה אִישִׁי אֵלַי כִּי יִלְדֵתִי לוֹ שְׁלֹשָׁה בָנִים". מתוך כך מסתבר שיעקב היה נוכח, ולפיכך הוא אשר קרא לבנו בשם הקצר 'לוי', על פי דרשת לאה. השם 'לוי' מקפל את שמחת הריצוי של יעקב ללאה, כי מעתה היא אשתו של יעקב ברצונו, בזכות שלושת הבנים, וזה מכפר על הנישואים הכפויים, השנואים, מכוח תרמית לבן. כאן נעוץ גם שורש ייחודו של לוי כנלווה לקודש ולמקדש, שכן לידתו נתייחדה באור הריצוי של יעקב ולאה. ראוי לציין, כי גם בנימין, שנקרא מפי יעקב, נתברך בקדושה יתרה, שהרי מכל בני יעקב רק הוא נולד בארץ, ונחלתו נתקדשה כנחלת שכינה (ראה מאמרי, 'נחלת בנימין - נחלת שכינה', לפני אפרים ובנימין ומנשה, ירושלים תשמ"ה, עמ' 46-25), וראה דה"א כ"א, ו: "ולוי ובנימין לא פקד בתוכם", ואכמ"ל.

. רות ד', יד-ז - ושם הנשים והשכנות קוראות בשם הילד בשתי דרשות נפרדות, המביעות שמחה והתרגשות גדולה על גאולת נעמי. אפשר שהשכנות מילאו בכך את מקומה של רות מפני קרבתן לנעמי, ואפשר גם שהיולדת הייתה שרויה בקושי גדול בלידה זו (כרחל וכתמר בשעתן), ולא הייתה מסוגלת לשמחה ולקריאת שם מתאים, ואולי גם לא יכלה לקרוא שם בכלל. הדרשה הראשונה מוליכה לשם 'יגאל' או 'גאליה', ואילו השנייה מובילה לשם 'עובד' שמשבח ברמיזה גם את בועז - 'עובד' אדמתו, שבזכותו נגאלו רות ונעמי וכל המשפחה.

. עיין בתיאור בני לוט (י"ט, לז-לח), שם קוראות האימהות, ובעשו (כ"ה, כה) קוראים הנוכחים על שם מראהו, ורבקה עדיין יולדת ואיננה יכולה להשתתף בקריאה. ואילו יעקב נקרא מפי אביו יצחק כדיוק הכתוב. בלידת תמר את פרץ וזרח (ל"ח, כז-ל) לא יכלה היולדת לקרוא, והמיילדת משתתפת בקריאה עם יהודה, או עם הקורא הסתמי, דהיינו מי שהיה נוכח.

. ישמעאל נימול עם אברהם כאיש בפני עצמו - אבל יצחק נולד לאברהם המהול ולשרה, אחרי הברית ושינוי השמות. לכן יצחק כלול בברית המילה של אברהם.

. וזהו גם ההיגיון הפנימי שבקביעת 'מיהו יהודי' על פי האם, שרק היא בוודאי אמו, ועל זה מעידים כל הנוכחים.

. המקורבים למלכות חיו בספרד חיי עושר ורווחה, ציד ומעדנות ותפנוקים, והרחוקים, בפרט המרוחקים בזרוע, נדדו לחפש לחם ואף רעבו וסבלו חרפת מחסור. כאשר גבר דונש בן לברט על מנחם בן סרוק, כתב המילון הלשוני הראשון בעברית (המחברת), איבד מנחם את מקומו ואת מעמדו אצל חסדאי אבן שפרוט, וסבל את חרפתו, בעוד דונש יורש אותו. ראה: א' אשתור, **תולדות היהודים בספרד המוסלמית**, ירושלים 1977, עמ' 160-171.

. ראב"ע נדד וסבל כל ימיו, מספרד לצפון אפריקה וחזרה, גלה לאיטליה ונדד בתוכה, ושוב לצרפת ולאנגליה, וקינות הגה וכתב על עונו ונדודיו וגלויותיו, ועל סבלו עם מות מיטיביו, ומול מבזיו ורודפיו. רמב"ן ישב רוב ימיו בשלווה בגירונה, מכובד ונערץ על כולם, אפילו על המלך ואנשיו, עד שנאלץ לצאת משם עקב ניצחונו בוויכוח, ואז עלה לארץ ישראל.

. כל גמל צמא שותה כמויות גדולות מאוד, ולכן מבחנה של רבקה לא היה בהשקיית העבד, אלא בשאיבה לגמלים.

. לשון רש"י שם כ"ח, י, בעקבות המדרש בבראשית רבה (פרשה סח ו, מהד' תיאודור-אלבק עמ' 775). הקביעה "פנה זיווה פנה הדרה" היא מוזרה מאוד, שהרי יצחק נשאר שם, וההסברים דחוקים. אמנם, המדרש דייק, מפני שסילוק האור מבאר שבע כתוב במפורש בתורה - הסיפור שבתורה מתעלם לגמרי מיצחק ומבאר שבע כל זמן בריחתו של יעקב לפדן ארם. לכן ברור, שהשכינה הלכה עם יעקב, ולא חזרה אל יצחק אלא כששב יעקב.

. העיסוק המסחרי בצמתי הדרכים בסוריה ובארץ כנען מתבקש ביותר מן הסיפור שבתורה ומן המציאות הטבעית ב'ארץ הגשר' בין מסופוטמיה ובין מצרים. עיסוק זה מפורש בכתוב: "שבו וסחרוה" (ל"ד, י); "ואת הארץ תסחרו" (מ"ב, לד). אבל הוא משתמע גם מארחות הגמלים של אברהם (כ"ד, י) ושל ישמעאל (כ"ה, יח; ובעיקר ל"ז, כב), וכן מן הסחורות היקרות בבית יעקב (מ"ג, יא), מקניית שדה המכפלה בארבע מאות שקל כסף "ע' בר לס' חר" (כ"ג, טז), ועוד. גם באותם המקומות שהאבות מתוארים כרועים, אפשר ללמוד שזה היה רק חלק מעיסוקם, והוא נעשה על ידי רועים-עבדים ובני בית (רק יעקב בגלותו היה רועה בעצמו - י"ג, ז; כ"ו, יב, כ, כה; ל', כט ואילך; ל"א, לח-מ; ל"ב, טו-כ).

. לשם השוואה בלתי מדויקת: כסף מחצית השקל, בשקל הקודש, הכפול, היו נותנים **לשנה**, למקדש. בפרשת הקדשים נאמר (ויקרא כ"ז, טז): "ואם משדה אֶחָתָו יקדיש איש לה' והיה ערכך לפי זרעו זרע ח' מר שערים בחמשים שקל כסף" (לחמישים שנה!), כלומר, שקל כסף אחד לשנה הוא ערך יבול שנתי של שדה שעורים משפחתי (כ-23.5 דונם, שטח שזורעים בו כ-400 ליטר שעורים - על פי דבריו של פרופ' י' פליקס). מיכה נתן לנער הלוי "עשרת כסף לימים [= לשנה] וערך בגדים ומחיתך" (שופטים י"ז, י) - ובעשרים כסף מכרו את יוסף לעבד **עולם**. בקניית מערת המכפלה ב-400 שקל כסף, מדובר, אם כן, בסכום מופלג ועצום.

. הגמלים שנזכרו בספר בראשית אינם עדרים של גמל מבוית, של נודדי המדבר - שכן זו תופעה מאוחרת יותר (ראה שופטים ו'-ח') - אלא גמלים מתורבתים במספרים קטנים לצורכי השיירות. ראה בעניין זה את הראיות שאסף בולייט (R.W. Bulliet, *The Camel And The Wheel*, Cambridge Mass. 1975, pp. 60-63; וראה: מ' הראל, **מסעות ומערכות בימי קדם**, ירושלים תש"ם, עמ' 128, הערה 43) נגד ו"פ אולברייט (**הארכיאולוגיה של ארץ ישראל**, תל אביב תשכ"ה, עמ' 176-177). אולברייט, ורבים בעקבותיו, טענו שסיפורי אברהם מאוחרים ועוצבו בראשית ימי המלוכה, מפני שביות הגמל חל לדעתם רק בימי השופטים במאה ה-12 לפנה"ס. הראיה החשובה ביותר נגד אולברייט היא רשימת מזון מאללח' שבצפון סוריה, מן המאה ה-18 לפנה"ס - זהו אתר שאינו רחוק מחרון, ותקופה שהיא פחות או יותר זמנו של אברהם אבינו - ובה נזכרת 'מידה אחת של מספוא לגמל'. ראה: W.Y. Wiseman, 'Ration List From Alalakh VII', *JCS* 8, 1959, p. 29, line 59.

אכן, מספרי הגמלים בספר בראשית הם בעשרות בודדות, ואילו אלפי הגמלים של המדיינים בימי גדעון, הם חידוש של המאה ה-12 לפנה"ס - לא ביות הגמל, אלא שינוי דרכי הנוודים, שהעמיקו למדבר עם עדרי גמלים.

מצער, לפיכך, מנהגם של חוקרים ישראלים רבים, שעדיין מצטטים את הסברה הישנה, שהגמל בית רק במאה ה-12 לפנה"ס, והזכרתו בספר בראשית היא לדעתם 'אנכרוניזם'. הם מביאים דעה זו כדעה בדוקה, בעוד שהיא בעצם תיאורית אנכרוניסטית.

. ראה לעיל, הערה 36.

. מכאן מוסברת היטב הליכתו של תרח לארץ כנען, מלכתחילה. וראה מאמרי, 'העברים וארץ העברים', **מגדים** טו, תשנ"ב, עמ' 9-26; ובפרק הראשון של חיבור זה ('הארץ וארץ כנען בתורה').

. לבן התקומם כאשר ניסה יעקב לפרוק את עולו ולברוח, ועשה כל מאמץ כדי 'להחזירו לתלם' של בן חסות, באומרו במפורש ש"הבנות בני־תי והבנים בני־... (ל"א, מג). אכן זו הייתה תופעה מצויה במסופוטמיה הצפונית בתקופה ההיא, כמשתקף מתעודות שנמצאו בנוזי, על החידקל, ממזרח לחרן וסביבתה. עיין: C.H. Gordon, BASOR, 1937, pp. 25 ff., וכנגדו: M. Greenberg, TBL 81, 1962, pp 239-248. ועל כל פנים, כולם מסכימים שנישואי יעקב לבנות לבן הן דוגמה לנישואי בן חסות. אף חז"ל ראו ביציאת יעקב שחרור, ומזכירים זאת בהקשר של "ארמי א' בד אבי" ושל יציאת מצרים.

. יש להבין כי משפחות סוחרים עשירות נקלעו בזמן רעב למשבר כלכלי **כבד יותר** מזה של חקלאים פשוטים. אלה האחרונים הסתפקו במועט כהרגלם, ואילו הראשונים התקשו למצוא אוכל תמורת כספם וזהבם. בשעת הרעב הכבד אין איש נצרך לסחורתם, מפני שאי-אפשר לשלם עליה. מעט היבול נשאר אצל בעליו, והסוחרים בעלי המקנה צריכים להאכיל את העדרים או לשחוט אותם, ומצבם קשה. הנוודות משרתת בשעת צרה גם רועים וגם סוחרים. **רק החקלאי רתוק אל אדמתו**. מכאן גם ההבדל העמוק בין אברהם ויעקב לבין אלימלך איש נעמי בירידה לחוץ לארץ: אברהם ויעקב הם סוחרים נודדים, לפני ההשתרשות בארץ, ואילו אלימלך ונעמי הם משפחת חקלאים מבית לחם, **לאחר** הנחלת הארץ.

. יש להניח שחילוף הדורות בין אברהם ליצחק, פירושו שגם 'אבימלך' אינו אלא שם כינוי למלכי גרר, וכאן מדובר בירושו של אבימלך הראשון. אע"פ שאין הכרח בדבר, רמז יש, שהרי הראשון בוודאי לא היה מאפשר כלל את הטעיית "אח־תי" של יצחק.

. אצל אבימלך הייתה חתונה מכובדת ופיצוי כספי גדול עם החזרת שרה, ואברהם הורשה להישאר ולשבת בגרר; אצל פרעה הייתה תמורה כלכלית מכובדת עם לקיחת שרה, וכאשר נתגלתה הטעיית "אח־תי" בא גירוש (י"ב, טו-כ; י"ג, ב).

. בעלי מקצועות חופשיים בימינו מחפשים להם תמיד חברה שזקוקה לשירותם, ממש כמו שבט הלוי העתיק, הנלווה (= הנודד) לחפש תפקיד או משרה או כהונה לפרנסתו. בפוגשם איום או סכנה, ינטשו את בתיהם, יעמיסו על שכמם את 'תרמיל הידע' שלהם, ויחפשו להם תפקיד חדש, משרה חדשה או כהונה רמה, במקום שיאיר להם פנים. אלה - כמו הרועים והסוחרים בתקופה העתיקה - עושים זאת גם בחייהם הרגילים, וגם לקידומם האישי. מורים, רופאים, משפטנים, מהנדסים וגם 'כלי קודש', עוברים בקלות יחסית למקומות חדשים, גם משיקולי יוקרה ומעמד, גם לשם שיפור מצבם הכלכלי, וגם מסיבות של סקרנות ועניין. החברה העירונית המודרנית היא - במקרים רבים - חברת מהגרים, הדומה בכמה דברים לחברת הנוודים ולגילדות המקצועיות בעת העתיקה.

. גם בעידן המודרני, כשמספר החקלאים ירד באופן דרסטי, והמלחמות הופכות להיות מלחמות טילים ואלקטרוניקה, מונחות על ידי אינטרסים של מעצמות, עדיין אנשים רבים יגנו על ביתם כמו היה נחלת שדה וכרם, עץ נטוע ומושרש, באשר במבנה הנפש הם חקלאים. לכן גם משתדלים אנשים כה רבים לקנות או לבנות להם

בית צמוד קרקע, או לפחות לטפח גינה, לזרוע ולשתול ולנטוע ליד הבית - ובתוכו - כמידת יכולתם.

. לכן ישמעאל דומה יותר לאברהם - נשיא נכבד באזור וראש שבט סוחרים נודדים, אב ל-12 בנים (= שבטים). יצחק שונה מאברהם, ועל כן הבחירה דווקא בו איננה סתם המשכיות, אלא גילוי חדש ומשמעותי: מימוש ברית אברהם ועקדת יצחק בחיי שרה, על ידי גבורת ההתמודדות, עם ההתיישבות בארץ, בפועל ממש, לעבוד את אדמתה. גם יעקב שונה מיצחק, ודווקא עשו דומה ליצחק כאיש שדה, לפחות בהיבט מסוים. הבחירה ביעקב גם היא אפוא גילוי חדש, שונה, החוזר לאברהם בראשית דרכו, תוך כדי מאבק אחים וקרובים.

. אברהם אמנם נטע אשל בבאר שבע, אבל זהו רק סימן, כמו קניית השדה במערת המכפלה.

. ראה לעיל, הערה 17 - על קריאת שמות חוזרת, כל פעם על שם המאורע.

. פיכ'ל הוא שם מצרי, המעיד על השפעה מצרית בגרר, בפרט בתחום הצבאי. גם כאן מדובר, כנראה, בשני אנשים שונים, ופיכ'ל שבימי יצחק הוא יורשו של פיכ'ל מימי אברהם; אף כי אפשר גם שהאריך ימים.

. אצל יצחק משתתף גם "אַחֲזַת מְרֵעָהוּ", רַע המלך ואולי חבורת רַעיו. ראה למשל: שופטים י"ד, יא, כ; ט"ו, ו; שמ"ב י"ג, ג; דה"א כ"ז, לג; מל"א ד', ה.

. אבי מורי ז"ל הסביר עניין זה בהרחבה; ראה לעיל, הערה 17.

. ועיין בפרק 'עקדת יצחק - עונש או ניסיון'.

. ראה בהרחבה בפרק 'ידי עשו - קול יעקב'.

. הר שער כולל גם את הנגב הדרומי וחלקים מקדמת סיני, אזור הנדודים של שבטי אדום, ולא רק את ההר הגבוה שממזרח לערבה (ראה דברים א', ב, מד; ב', כט). אכן, האדומים ישבו בנגב הדרומי כל תקופת המלוכה. ראה מכתבי ערד (בספרו של י' אהרוני, **כתובות ערד**, ירושלים תשמ"ו), ובפרט המכתב על קינה ורמת נגב העוסק בהתגוננות מפני איום אדומי (שם, עמ' 51-48; 158-155). פרופ' ז' משל (בשיחה בעל פה עמי) אף הצביע על שימור השם 'שעיר' בג'בל א-שעירה, מערבית לבקעת הירח, בקדמת סיני.

. "איש י'דע ציד איש שדה" (כ"ה, כז), הם לענ"ד כינויים לאיש לוחם, כמו שמפורש אצל נמרוד (י', ח-יב). שם ברור שמדובר במלך כובש, שהקים אימפריה (ראה אברבנאל שם). בהמשך, אכן, עשו חי על חרבו, הקים גדוד של 400 לוחמים (ל"ב, ו), וכבש בהדרגה את הר שעיר. לדעתי גם בנעוריו היה צד אנשים ולא רק חיות, והציד שלו הוא שלל וביזה. כך יש היגיון באהבת יצחק את עשו, מפני שהיה לוחם נגד אויבים בשער. יש גם היגיון בדחייתו של עשו, בעת שגלוי היה לפני הקב"ה כי אין מעצור לאכזריותו, ואין גבול לחרבו, דבר שיצחק לא יכול לראות בעיניו שְׁכָהוּ. חז"ל, שראו את עשו כשופך דמים (ראה רש"י) וכגזלן, בוודאי פירשו ש"איש י'דע ציד" משמעו לוחם.

. על פי האמור לעיל בהערה 54, "בגדי עשו... החמד'ת" (כ"ז, טו) הם בגדי לוחם וכליו, ואותם אוהב יצחק, כמו מדי צבא. אמנם ישראל יתקרבו לשילוב הראוי רק ביציאת מצרים. אכן, דוד ה"אדמוני" כעשו (שמ"א ט"ז, יב - בראשית רבה פרשה סג כה, מהד' תיאודור-אלבק עמ' 688), שהוא עם זאת גם "טוב ר'אי" (שמ"א ט"ז, יב), ורוח ה' נחה עליו (שם י"ח, יד), הוא השילוב המבוקש, או לפחות אופציה לקראתו.

. אכן מובילי השיירה של יוסף למצרים היו ישמעאלים, מדנים ומדיינים, בני הגר וקטורה (בראשית ל"ז, כה, כח, לו), והפסוקים העוסקים בבני קטורה (כ"ה, ו) ובבני ישמעאל (כ"ה, יח) עדים ברורים.

. עשרים שנה ישב יצחק בשדה בארץ הנגב ובארץ גרר, משנשא את רבקה בן ארבעים שנה (כ"ה, כ) ועד שנולדו לו עשו ויעקב (שם, כו). עשו, שביקש ללכת בדרכי אביו, נשא נשים גם הוא בן ארבעים שנה (כ"ו, לד), ולפיכך היה בשדה הצייד, מאז שבגר כלוחם, לפחות עשרים שנה. אמנם חז"ל אמרו שכבר בגיל חמש עשרה הרג את הנפש, עם מותו של אברהם (רש"י על כ"ה, כט).

. ראה תנחומא (בובר) ויצא יא, עמ' 152, שהרמאות של החלפת רחל בלאה באה כנגד "בא אחיך במרמה".

. ראה רש"י על ל', כה - משנולד יוסף יכול יעקב להתמודד מול עשו (על פי עובדיה א', יח); וכן בבא בתרא קכג ע"ב, שם נאמר שגם דוד זקוק לבני יוסף במלחמתו בעמלק. אכן, לשון יעקב בריבו עם לבן (ל"א, לח-מב) חושפת את כוונת ההשגחה בעבודתו בשדה, בצאן לבן.

. נוסח התפילה בפתיחת ברכת 'אבות', על פי שמות ג', ו, טו.

. ראה עמוס ז', ב, ה ("מי יקום יעקב כי קטן הוא"), לעומת עמוס ז', ט, טז בלשון של גנאי ("בית ישחק", "במות ישחק"), ועוד.